XXVIII. évfolyam, 6. szám. Ára: 1,80 Ft 1972. február 10.

Fülöp György rajza

— Nem baj, ha a mezőgazdasági munkához is értek valamit?

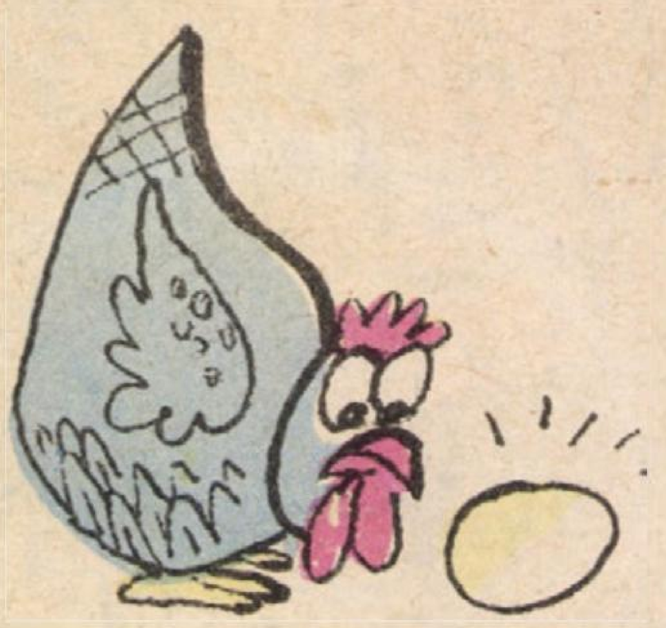

KEDVES LUDAS!

MINT KÉT TOJÁS?

Ujra érvényét veszíti egy közmondásunk. Ez ideig az egyformaságot úgy jellemeztük, hogy „egyforma, mint két tojás". Nos, kiderült, hogy nem igaz, mert két tojás nem egyforma. Mert van állami tojás, van téesztojás és van háztáji tojás. A felsoroltak közül a legrangosabb a háztáji tojás, olyannyira, hogy több helyen slágerként reklámozzák. Így többek között a bólyi téesz Kőfaragó utcai árudájának kirakatában is fennen hirdetik, hogy a téesz boltja háztáji tojást árul...

Namármost! Ha a háztáji tojás jobb mint az, amit a tyúk a közösben tojik, akkor a tyúkokat küldjük haza a háztájiba tojni. Ámbátor nem értem, honnan tudja az a fránya tyúk, hogy ő háztáji, szövetkezeti vagy állami tulajdon? És honnan veszi magának a bátorságot ahhoz, hogy amint állami vagy szövetkezeti tulajdonba kerül, rosszabb minőségű tojást tojjon? De ha a felsorolt kérdésekre

választ kapok, akkor is marad kérdezni valóm bőven. Például: egy téeszáruda miért a háztájinak csinál propagandát? Továbbá: hogyan lehet egy tojásról ránézésre megállapítani, hogy valóban háztáji-e? Hátha becsapják az embert! Annyi mindent hallani manapság, én már azt is el tudom képzelni, hogy a finom háztáji tojás helyett szövetkezeti, vagy isten őrizz, állami tojást adnak el nekem.

És ha egy téeszboltban a háztáji tojást árulják, hol adják el a téesztojást? További kérdésem: téesztojásból kelhet-e ki háztáji csirke és ha valaki háztáji tojásból látja meg a napvilágot, beléphet-e a közösbe?

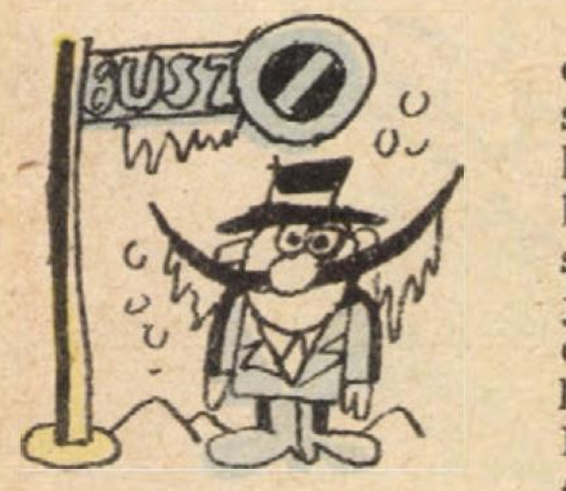
(ősz)

„LOVAMRA PATKÓT SENKI NEM VERET..."

Huszonhét pár lovunk biceg a fagyban, mert nem tudjuk megpatkoltatni. Hiába van patkósarkunk, nem tudjuk használni, mert nincs hozzá 3-as lópatkósarok menetfúrónk. Kérjük, segítsen rajtunk aki tud, vagy legalább azt közöljék velünk, melyik cég gyártja, hogy tőle megrendelhessük.

Bartha Albert,
a Petőfi Tsz anyagbeszerzője,
Nyírgyulaj

RAKONCÁTLAN AUTÓBUSZ

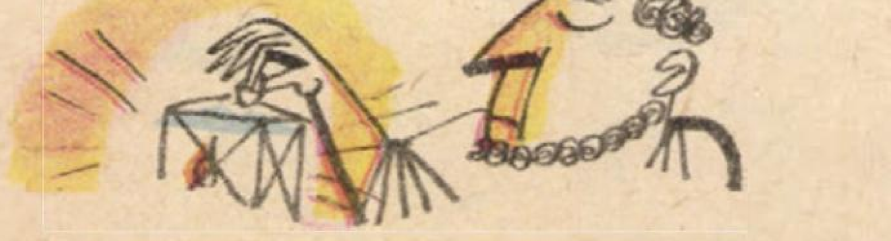
Győrzámolyból a 6 óra 14 perces autóbusszal járok be a munkahelyemre — már amikor sikerül. Nagyon sokszor egyáltalán nem jön az autóbusz, vagy olyan kis kocsi jön, hogy nem férünk fel rá. Ilyenkor aztán várhatunk 40—60 percet is a hidegben, nyitott váróteremben. Arról nem is beszélve, hogy rendszeresen elkésünk emiatt a munkahelyünkről is!

K. I.
Győrzámoly

VILLANYRA VÁRVA

Lakásunkba már 1970 őszén beszereltettük a villanyt, de azóta is petróleumlámpa mellett vakoskodunk. Akkor ugyanis arról volt szó, hogy a mi utcánkban is megépül a villanyvezeték és vége lesz nálunk is a sötétségnek. Sajnos, a számításokba egy kis hiba csúszott. A tanácstól azóta csak újabb és újabb ígéreteket kapunk, de még most, másfél év múltán sem kezdődött meg a vezeték építése. Meddig kell még várnunk a nagyon óhajtott villanyfényre?

Dubai István
Kecel, Szilas, Eötvös u. 40.

JELZÁLOG

Közel kilenc évig, több mint száz hónapon keresztül törlesztettem az OTP-nek a lakásom leválasztására kapott építési kölcsönt. November elején, amikor az utolsó részletet is befizettem, büszkén és boldogan föllélegeztem. No, evvel végeztem — gondoltam magamban —, majd megkapom az elszámolást, talán néhány udvarias szóban meg is dicsérnek, hogy milyen derekasan, soha nem késlekedve teljesítettem a kötelességemet.

Valóban küldött is az OTP II. kerületi fiókja egy levélkét, amelyben még 18 forintot kérnek „a kölcsön biztosítására bekebelezett jelzálogjog törlési díjára".

Az ilyen faramuci kifejezés mindig halálra rémít engem, tehát rohanva föladtam a tizennyolc forintot, majd a postáról hazatérve megnéztem a Révai Lexikonban, hogy mi is lehet az a jelzálogjog, amit az OTP bekebelezett és most töröl. Eszik-e vagy isszák?

A tizedik kötetben meg is találtam a kéthasábos magyarázatot, amelyből — őszintén szólva — nem sokat értettem, de annyit igen, hogy a jelzálogi bekebelezés csak ingatlanra, esetleg „vízi járóműre" történhet.

Tekintve azonban, hogy a lexikon magyarázata jó fél századdal ezelőtt íródott, megkérdeztem jogász barátomat, mi a helyzet ma.

— Biztosan van valami ingatlanod — válaszolta —, csak nem tudsz róla. Különben mi a csudára kebelezte volna be az OTP a jelzálogot?

Ez úton kérem hát az OTP-t, szíveskedjen közölni velem, hol van az én ingatlanom (esetleg „vízi járóművem"). Pénzszűkében vagyok, eladnám. Az értékesítést rábíznám a II. kerületi fiókjukra, hadd jövedelmezzen nekik a szívességük.

(s. l.)

RÁKOSLIGETI PANASZOK

Az Elektromos Művek XVII. kerületi kirendeltsége Ligeten az utcák esti kivilágítását a Holdra bízza. Mivel ez az égitest, sajnos, nem mindig világít, azért a ligeti utcák jó részében, a holdfogyatkozás idején, töksötétség uralkodik. Botorkálva járunk zseblámpánk zsenge fényénél a hepehupás utakon, mert járda bizony kevés helyen van és a mellékutcák átjárói elég gyatra állapotban vannak.

Továbbá érdemes volna egyszer megszemlélni azt a szemétgyűjteményt, amely a Fő utcán (Ferihegy út), a GELKA és a többi üzlet előtt található. Tudom, nem kellemes az utcaseprés, de ha mi el tudjuk seperni a lakásunk előtt az úton, úgy „söpörjön mindenki a maga portája előtt".

Autóbuszunk, a 76-os, az Örs vezér térről indul. Úgy ígérték, 10 percenként jár majd. De jó, ha 15—20 percenként indul. Talán a járat nincs kihasználva? Igaz, hogy még a lépcső-

kön és a busz tetején nem utaznak, de délutánonként tömegtiprás van a végállomáson, és indulás után pedig már alig lehet lélegezni. Nem lehetne a 76-osokat tízpercenként járatni és a II. utca végére ígért megállót végre megcsinálni?

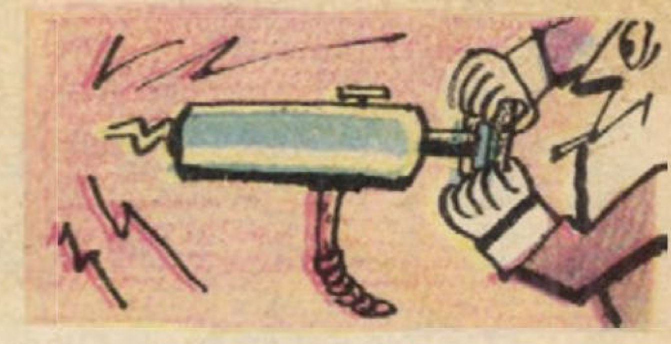
B. B.-né
Rákosliget

PANELFÚRÓ

A minap vásároltam városunk csillárboltjában egy falra szerelhető olvasólámpát, 310 forintért. Ahhoz, hogy fel is szerelhessem, szükséges lett volna négy műanyag tipli, négy facsavar, és egy háromélű kézi panelfúró, mellyel a megfelelő méretű lyukat elkészíthettem volna.

Pillanatnyilag ott tartok a lámpa felszerelésével, hogy kénytelen leszek vásárolni egy amerikánert, több száz forintért, mert Pécs egész területén a szakboltok egyikében sem lehet kapni panelfúrót.

Kedves Ludas, segíts kinyomozni, hogy merre van a közhasznú árucikk forrása, vagy javasold a keres-

kedelemnek, hogy ne gyártassanak falra szerelhető árukat. Így minden probléma egy csapásra megoldódna.

Kis Karácsony Elemér
Pécs, Rákóczi út 49/1.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Egyszerűbben, ésszerűbben" című cikkre válaszolva közöljük, hogy a Roosevelt téri autóbusz megállókat módosítottuk. Január 14-től az első megállóban a 2-es, 4-es és 60-as autóbuszok, a másodikban pedig az 5-ös és az 56-os autóbuszok állnak meg.

Gyenge László
forgalmi igazgató h.
Budapesti Közlekedési Vállalat

A Ludas Matyi *„Sértő hanyagság"* című bíráló cikkére az alábbi tájékoztatást adom:

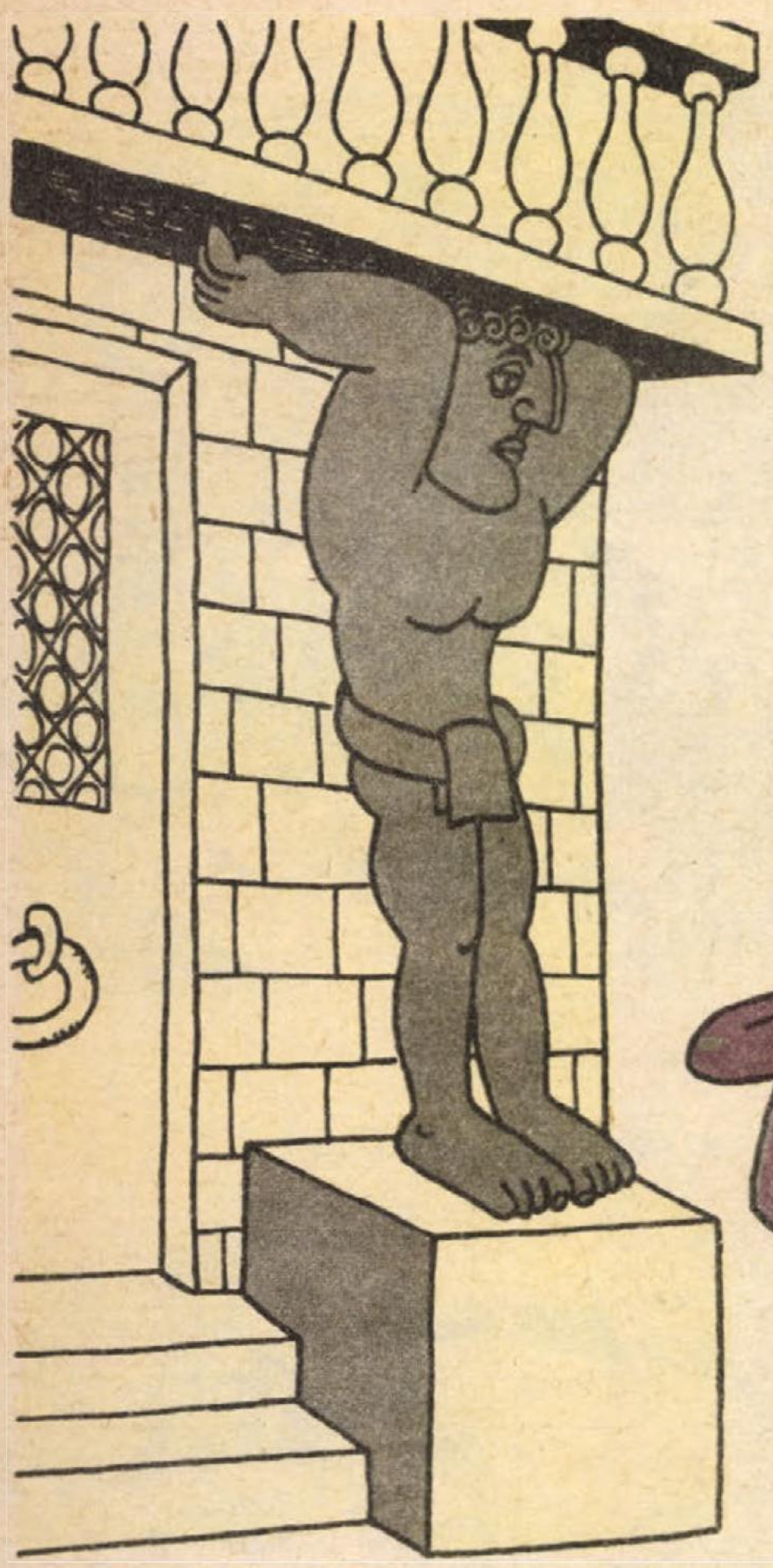
A cikk megjelenése után felhívtam a XVII. ker. Tanács V. B. igazgatási osztályának vezetőjét, hogy vizsgálja felül a még Nagy-Budapest megalakulása előtti Rákoskeresztúr Kasztelli András út; Rákoscsaba Kasztelli András tér közterületeken kihelyezett névtáblákat, miután a Budapesti Útmutató a névadó személy családi nevét nem helyesen tünteti fel.

Intézkedtem, hogy a felülvizsgálat eredményének megfelelően „A magyar forradalmi munkásmozgalom kiemelkedő harcosai" című hiteles kiadvány szerint „Kasztel"-re helyesbítsék a névtáblákat.

Egyidejűleg értesítettem a Kartográfiai Vállalatot is, hogy a jövőben kiadásra kerülő térképeken az említett közterületek elnevezését helyesen tüntessék fel.

Dr. Katona Géza
főosztályvezető,
Fővárosi Tanács V. B.

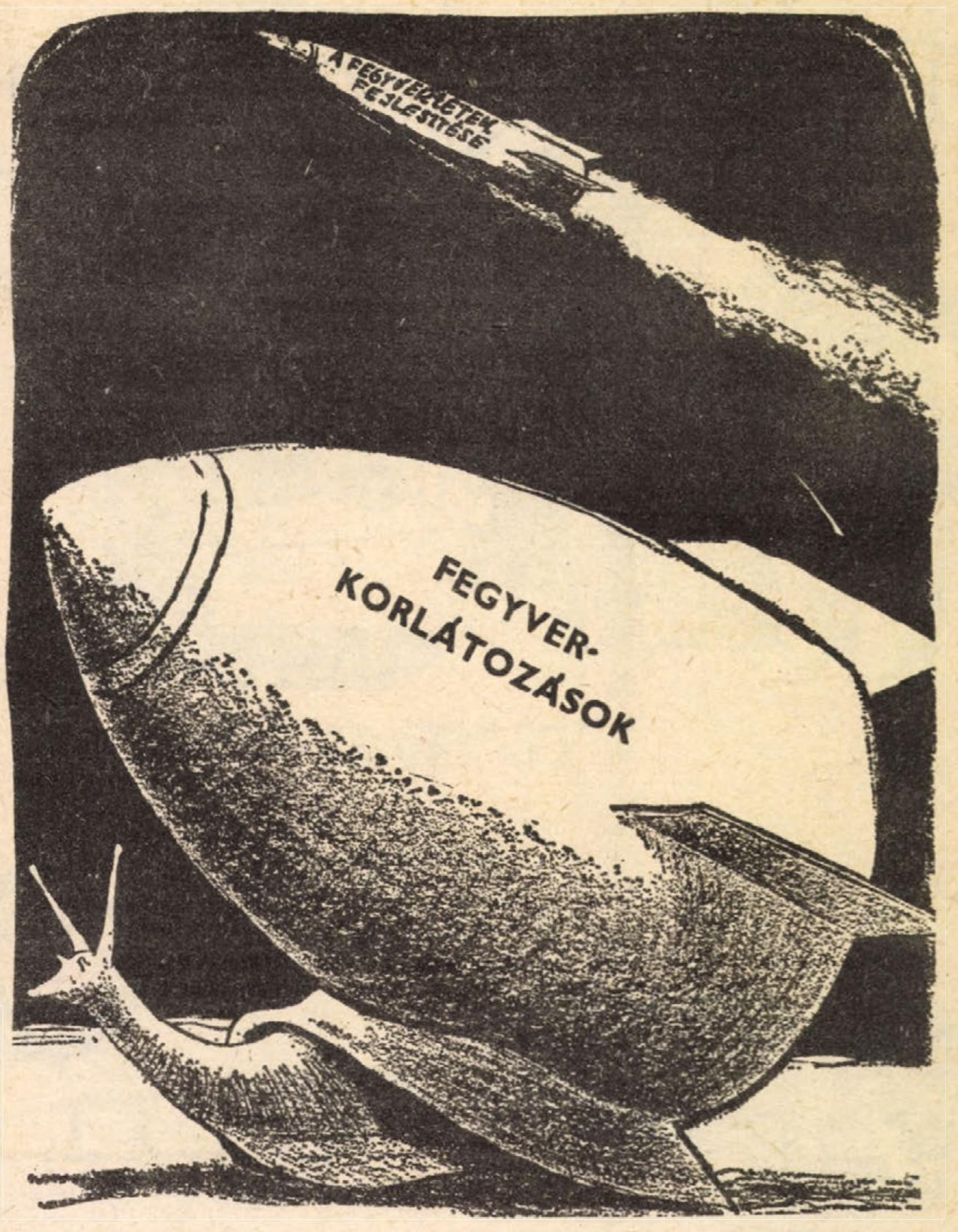
KEDVEZŐ AJÁNLAT

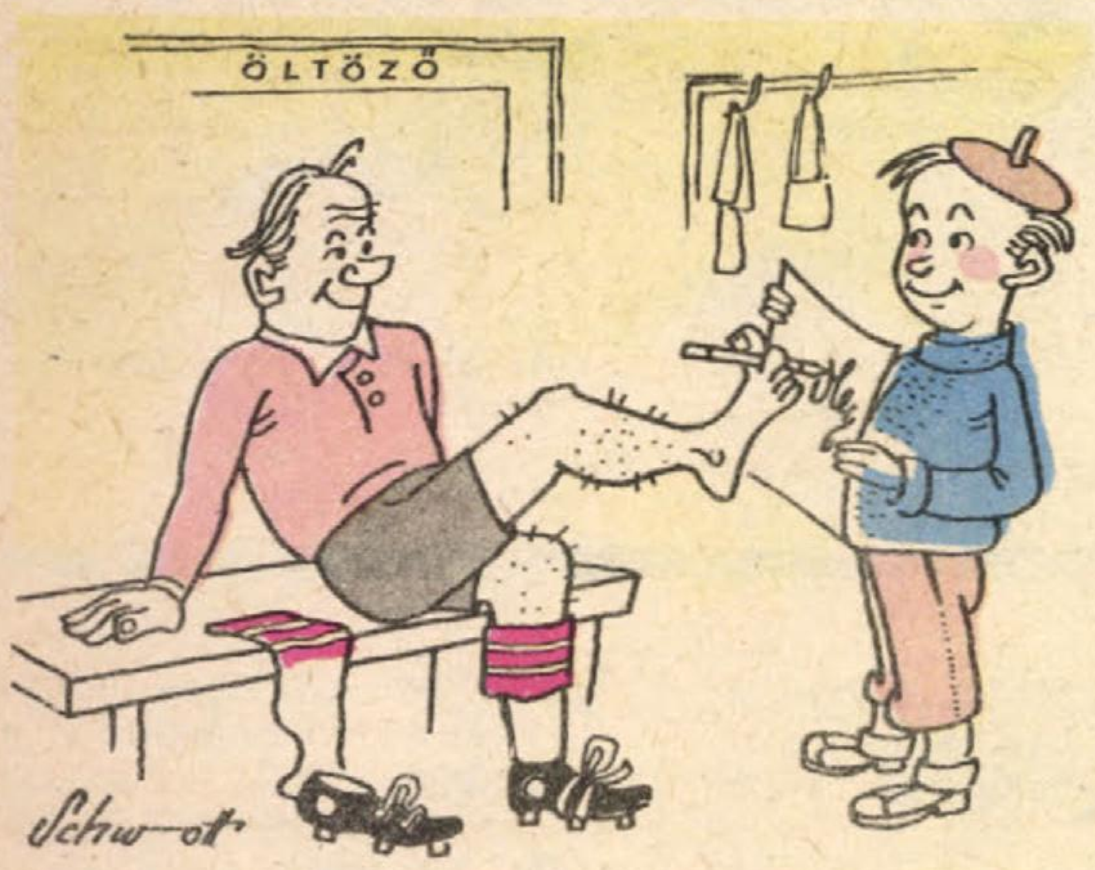
– Ha a mi gyárunkba jön dolgozni, keresünk magának egy könnyebb munkát...

VERSENY

(„St. Louis Post-Dispatch", USA)

A CENTERCSATÁR AUTOGRAMJA

ZENÉT TANUL A GYEREK

PÁRVÁLASZTÁS

Emlékszem, ifjú korombban sokat tűnődtem azon, hogyan találok ra arra a nőre, aki megért és aki szeret, vagyis az igazira, a sok közül. Hogyan kerül össze két ember, miből tudják meg, hogy egymáshoz tartoznak? Arra is gondoltam, hogy talán valami titokzatos jel van a homlokukon — amit csak ők látnak — és aztán erről a jelről ismerik fel egymást az ember-rengetegben. Egy barátom azt mondta: ilyen esetekben a szív legmélyén megszólal egy harang és ez a bim-bam azt jelzi: állj meg, vándor, egy lépést se tovább, ezt a nőt neked rendelte az élet! A magyarázatot elfogadtam, de nyugtalan lettem: mi lesz, ha nem hallom meg a harangot? A későbbiek folyamán sem lettem okosabb, mert egyesek szerint a férfiak és a nők egy-egy titokzatos adóvevő készülékkel rendelkeznek és ezekkel a műszerekkel keresik egymást a világban. Mások szerint egyes emberek vonzzák egymást és ez a vonzás több száz kilométeres körzetre is kiterjedhet.

Misztikus dolog ez, kérem... Illetve annak tartottam, mindmáig, de aztán kezembe került egy cikk, amely arról szólt, hogy egy magányos férfi a Négy Évszak nevű házasságközvetítő irodához fordult és ott egy beosztott — akit idegesített a kuncsaft tétovasága — az előtte levő fényképre bökve kijelentette:

— Ez van. Ezt kell szeretni!

Az illető felháborodott ezen a válaszon és beperelte a Négy Évszakot, de én nem értem a felháborodását. Szerintem a tisztviselő helyesen járt el. Istenkém, ha annak idején Don Juan találkozhatott volna

ezzel a tisztviselővel! Szegény fiú az egész életét áldozta arra, hogy a sok nő között megtalálja az igazit. Különböző kalandokba bocsátkozott, olykor az életét is kockáztatta, hogy rábukkanjon arra a nőre, aki mellett megnyugodhat, aki mellett új életet kezdhet. Amikor összebújt egy nővel, biztosan arra gondolt: vajon szeretem-e? De amikor kikelt az ágyból, épp olyan bizonytalan volt, mint annak előtte. S miért? Mert nem volt senki, aki — ha türelmetlenül is —, de azt mondja:

— Ez van. Ezt kell szeretni!

Vagy lehet, hogy régen is akadtak ilyen kurtán-furcsán válaszolgató ideges tisztviselők? Lehet, hogy annak idején Rómeó is bizonytalankodott, amikor a veronai Négy Évszaknál megmutatták neki Júlia fényképét? Lehet, hogy eleinte fanyalgott: illetlenül fiatalnak, éretlennek találta Júliát? „Túlságosan sovány, csontos, és úgy csacsog, mint egy gyerek. Nem tudnának mutatni valaki mást? Érettebb asszonyra gondolok, higgadtabbra, tapasztaltabbra, szemet gyönyörködtető gömbölyűségekkel..." És akkor valaki azt mondhatta Rómeónak:

— Ez van. Ezt kell szeretni!

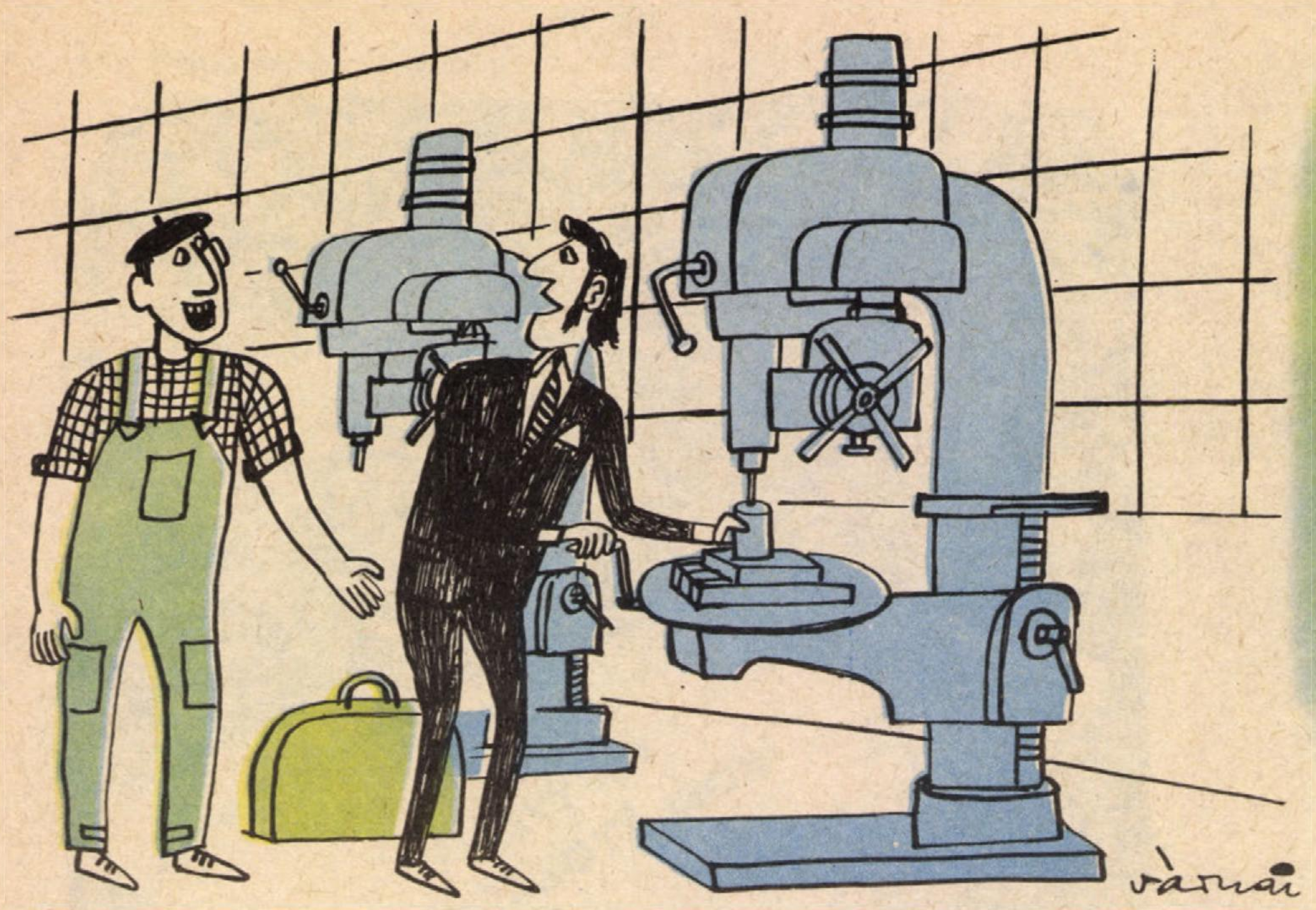
S Rómeó megfogadta a tanácsot, elment Capuletékhez a bálba.

Ismerőseim, akik szintén olvasták a fent említett cikket, a fejüket csóválták: ilyesminek azért nem volna szabad előfordulnia. Lehet, hogy igazuk van, de mit csináljon az a férfi, aki annyira magányos, hogy a Négy Évszakhoz fordul segítségért. Csak ez az egy ilyen intézmény van Magyarországon.

Ez van. Ezt kell szeretni!

Mikes György

ÚJ MUNKAERŐ

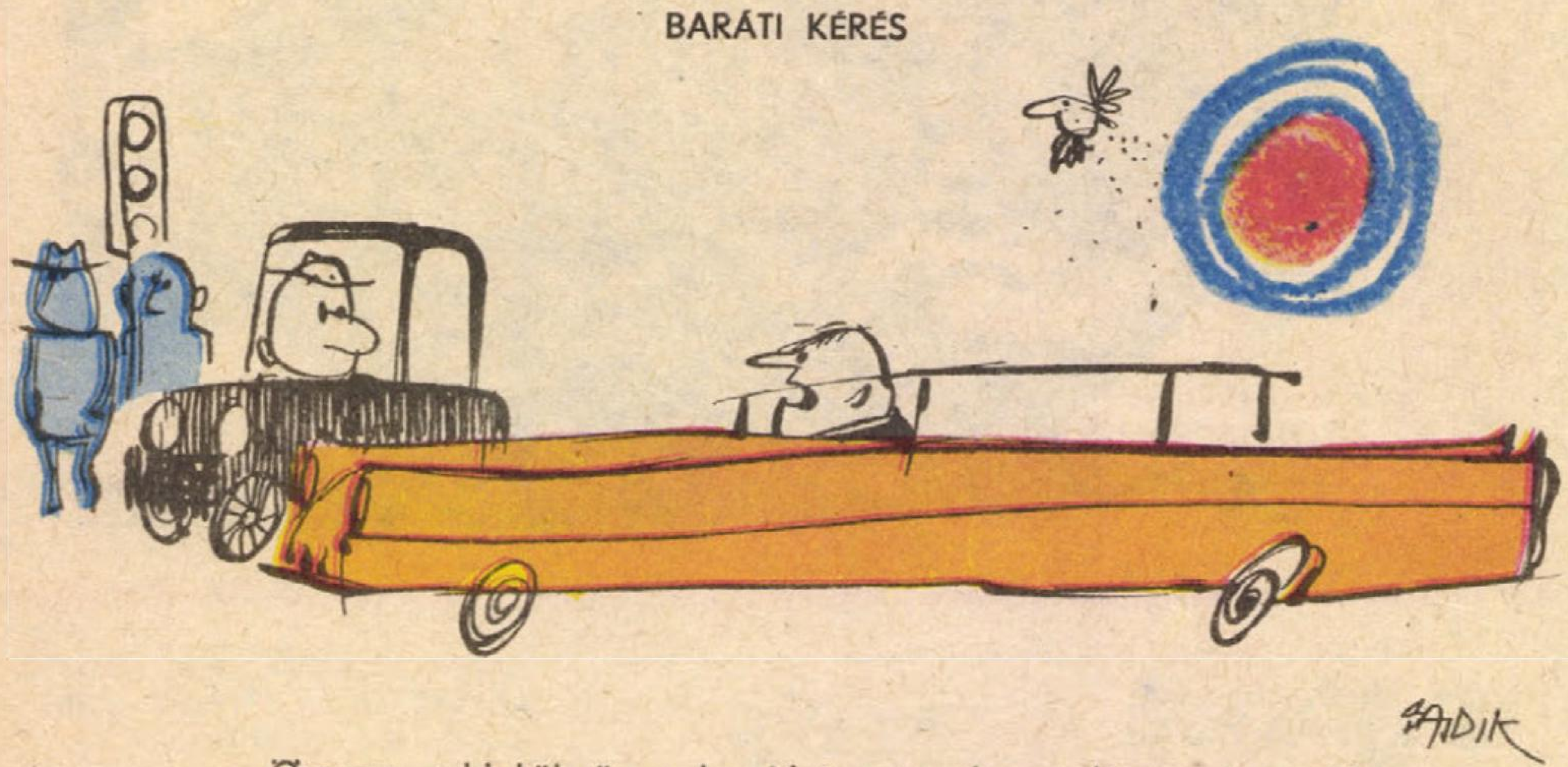

– Miért nem veszed fel a munkaruhádat?
– Ugyan, arra a rövid időre?!

VONJUK BE A DOLGOZÓKAT A TERVEZÉSBE!

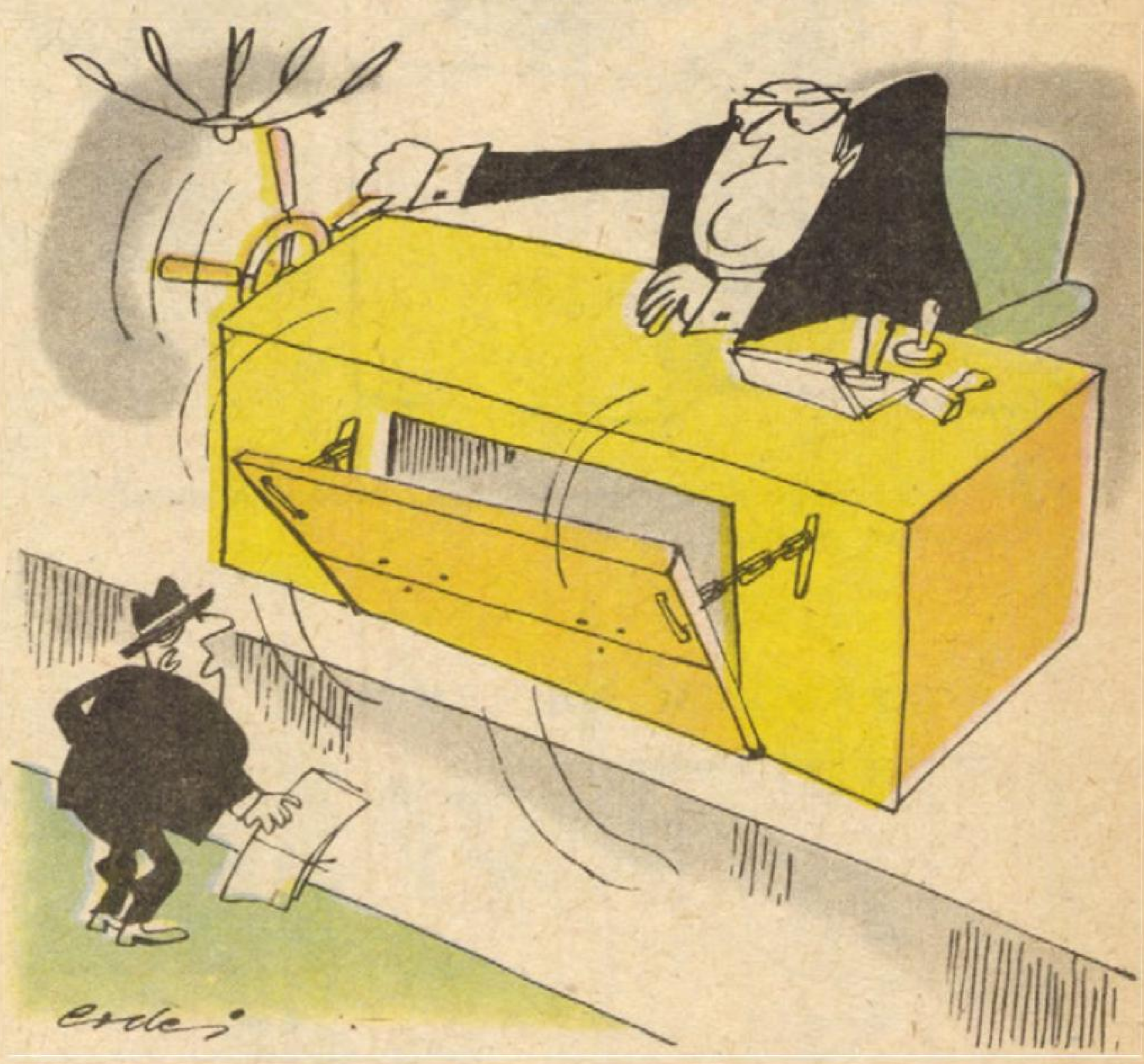

BARÁTI KÉRÉS

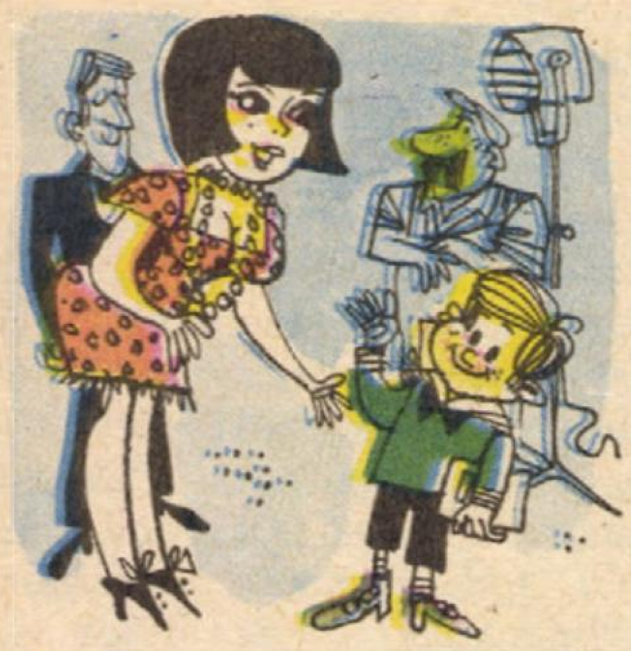

– Öregem, add kölcsön a kocsidat, meg akarom látogatni a szüleimet a szociális otthonban, és a te autód nem olyan elegáns, mint az enyém...

A MEGKÖZELÍTHETETLEN

MŰVÉSZEKKEL SOKSZEMKÖZT

Lucienne Boyer volt az első, akit 1957-ben a magyar közönségnek bemutattam. S ő — éppúgy, mint rákövetkező sztár-társai: Josephine Baker és Juliette Greco — nagyszerű művészetén kívül elsősorban ***feledékenységével*** tündökölt előttem.

Boyer például első beszélgetésünk alkalmával, a koncertje előtti bevezető szöveget megbeszélve, az istennek sem „tudott" visszaemlékezni arra: mikor is járt legelőször hazánkban. Amikor én — ma már tudom: meglehetősen tapintatlanul — egyre feszegettem a kérdést, kedves mosollyal így tért ki a válasz elől:

— Ó, maga annyi mindent tud rólam, biztosan erre is jobban emlékszik...

Nem mertem közölni vele, hogy sajnos, erre az egyre már csak azért sem emlékezhetem, mert első Pesten-jártakor engem, a kisiskolást, a szüleim még nem engedtek nyilvános helyre!

Juliette Greco viszont első beszélgetésünkkor, chansonjait sorolva, mintha saját anyanyelvét felejtette volna el. Legalábbis a számsort. Amikor ugyanis sorra mesélte dalai tartalmát, a tizenkettedik után így folytatta:

— A tizennegyediknek Prevert írta a szövegét, Joseph Kozma a zenéjét és...

— Pardon, Madame — állítottam meg némiképp tiszteletlenül —, a tizenharmadikat kifelejtette. Annak a szerzői...

Kissé nyomatékosabb lett a szava.

— Mondom: a tizennegyedik dal szövegírója Prevert, zeneszerzője pedig...

— Bocsánat, de a tizenkettedik után ugyebár...

Szégyellem, hogy legalább négy-öt kitérő replika kellett, amíg megértettem: Greco számára nem létezik tizenharmadik szám, annyira — babonás. Persze, kissé azért ő is mulatott saját magán, s amikor a hangversenyen ehhez a kritikus részhez ért, csak számomra észrevehető kedves fintort vágott felém a színfalak mögé, és kitárta két karját. Mintha híres dalát idézte volna:

— Hja, én... „ilyen vagyok, ilyen..."!

Josephine Baker úgynevezett hidat építtetett a színház zenekari árka felé, hogy egy bizonyos revüdalánál lemehessen azon a nézőtérre, és ott fejezhesse be a produkciót. Előadás előtt jóformán csak ez a deszkaalkotmány izgatta, „szerencsére" közvetlenül a kezdés előtt más izgalom is járult ehhez: a szállodában felejtette az ajakrúzsát! Már túl voltunk a második csengetésen, nem lehetett másképp segíteni, minthogy az egyik öltöztetőnő készséggel felajánlotta a magáét, s ezt a művésznő hálásan elfogadta.

Amikor azután elérkezett a kritikus dalhoz, lement a deszkahídon, járkált a széksorok között s az utolsó versszakot egy tökkopasz bácsi ölében fejezte be, hatalmas, cuppanó csókkal fejezve be azt.

Ekkor a figyelmes világosító éles fénynyalábot sugárzott a büszke-zavartan vigyorgó nézőre, a közönség pedig külön neki szóló, hatalmas tapsviharban, nevetésben tört ki. A feje búbján ugyanis ott éktelenkedett Baker rikító-piros ajknyoma.

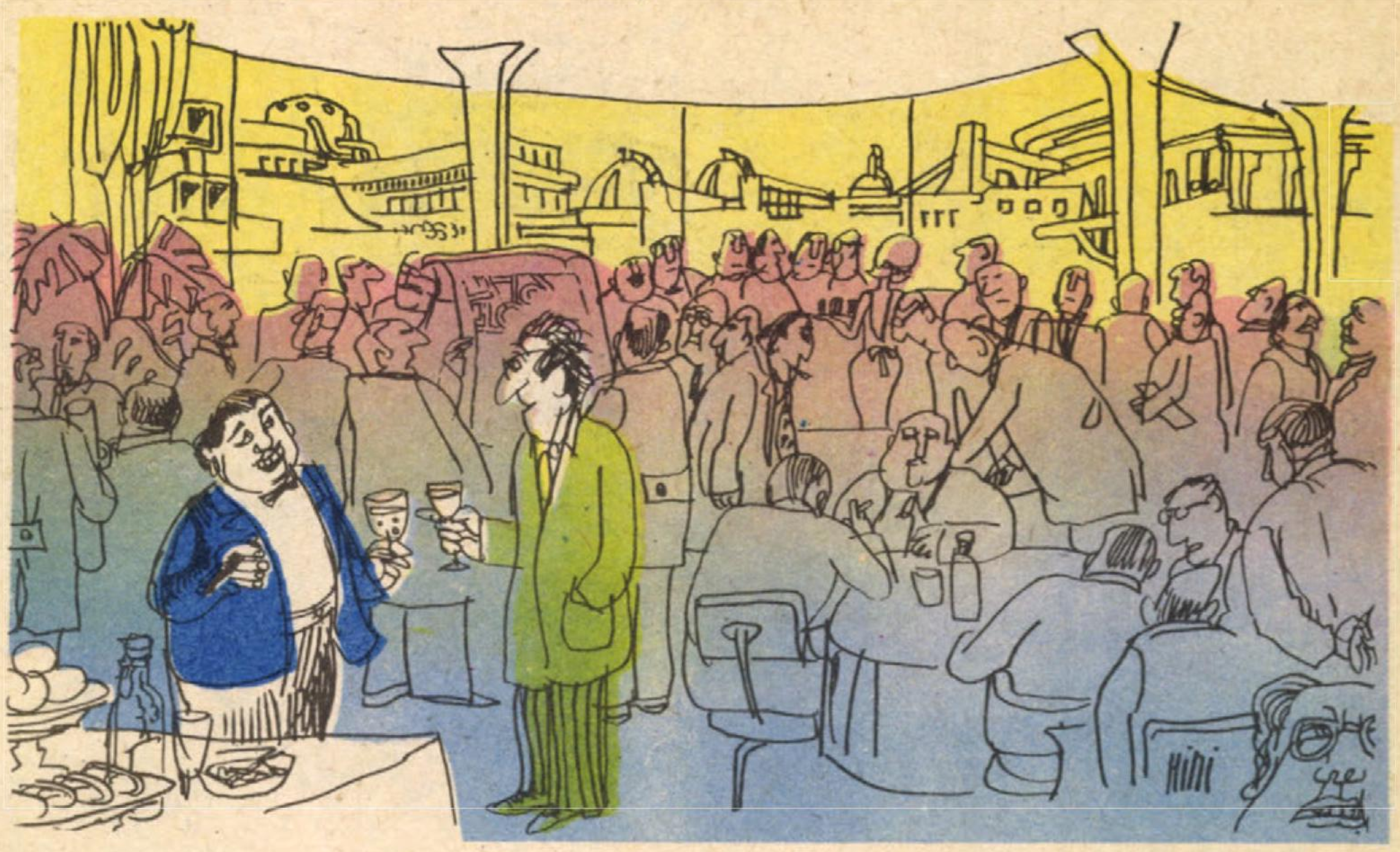
Rácz György

IGÉNYES SIKKASZTÓ

– Ezt a vacak szobát kapom félmillióért?!

NAGYVÁLLALAT

– Bocsáss meg, még nem ismerlek. A főnököd vagyok, vagy a beosztottad?

SZAUNA – ANGOL MÓDRA

A jellegzetesen finn szauna (sajátos gőzfürdő) lassan teret nyer Angliában is. Így például Derby városában, a Queen utcában már felépítették az elsőt. Minden rendben van, a nehézség azonban a fürdőt közösen használó férfiak és nők megjelenésében mutatkozott. A finnek meztelenül szaunáznak, Derby városi hatóságai azonban erről hallani sem akarnak, s kötelezővé tették mindkét nem számára a fürdőruhát, méghozzá nem is akármilyen fürdőruhát, hanem olyat, amely inkább hasonlít a századeleji fürdőruhákhoz, mint a maiakhoz. Az építést ellenőrző finn szakértő így nyilatkozott: „Ez nagyon egészségtelen és nagyon szemérmetlen!"

Úgy látszik azonban, a Derby-i hatóságok meg akarják hagyni a lakosságot abban a hitben, hogy a szaunát a gólya hozza.

nem könnyű dolog

Mondjátok csak, láttatok már
lányt vagy asszonyt férfiölben?
Ej, hát persze, láttak többen,
még az is, ki utcákon jár.
Ámde amit tegnap láttam,
s élvezte még néhány társam,
olyant sohasem találtam,
s jobbat sohasem nevettem . . .
Egy járműre szálltunk ketten,
előttem egy súlyos néni,
alig bírt fölevickélni.
Megpillant egy helyet oldalt,
amely üres és nem foglalt,
siet, hogy már ott teremjen.
Ám ekkor egy ifjú ember
siklik, surran, lapul, ugrik
s villámgyorsan alásiklik.
Egy pillanat csak az egész,
rázuhan a test, a nehéz.
— Puff! — hangzik fent,
— Jaj! — hangzik lent,
ami súlyos terhet jelent.
— Keljen föl hát, no de hamar! —
mondja alant a fiatal
haragosan és rémülten.
— Jaj, ha tudnék! — nyög a néni,
csak lihegve tud beszélni —,
hisz örülök, hogy leültem! —
S míg a kocsi tovább halad,
minden nő és férfi kacag.
Az ifjú ül, mint a vár-rom,
két jó hosszú állomáson.
És mert nem segít ott senki,
végül sóhajt: — Engedjen ki!
A nép zajlik, mint a tenger,
köztük egy-két erős ember
a tömeget kettészeli
és a nénit megemeli.
Kisurran a hős alóla,
megtörve és szitkozódva.
És mert föl van háborodva,
ezt sziszegi háborogva:
— No, ma ezek az öregek,
pimaszok és szemtelenek
s ráadásul . . . oly nehezek!

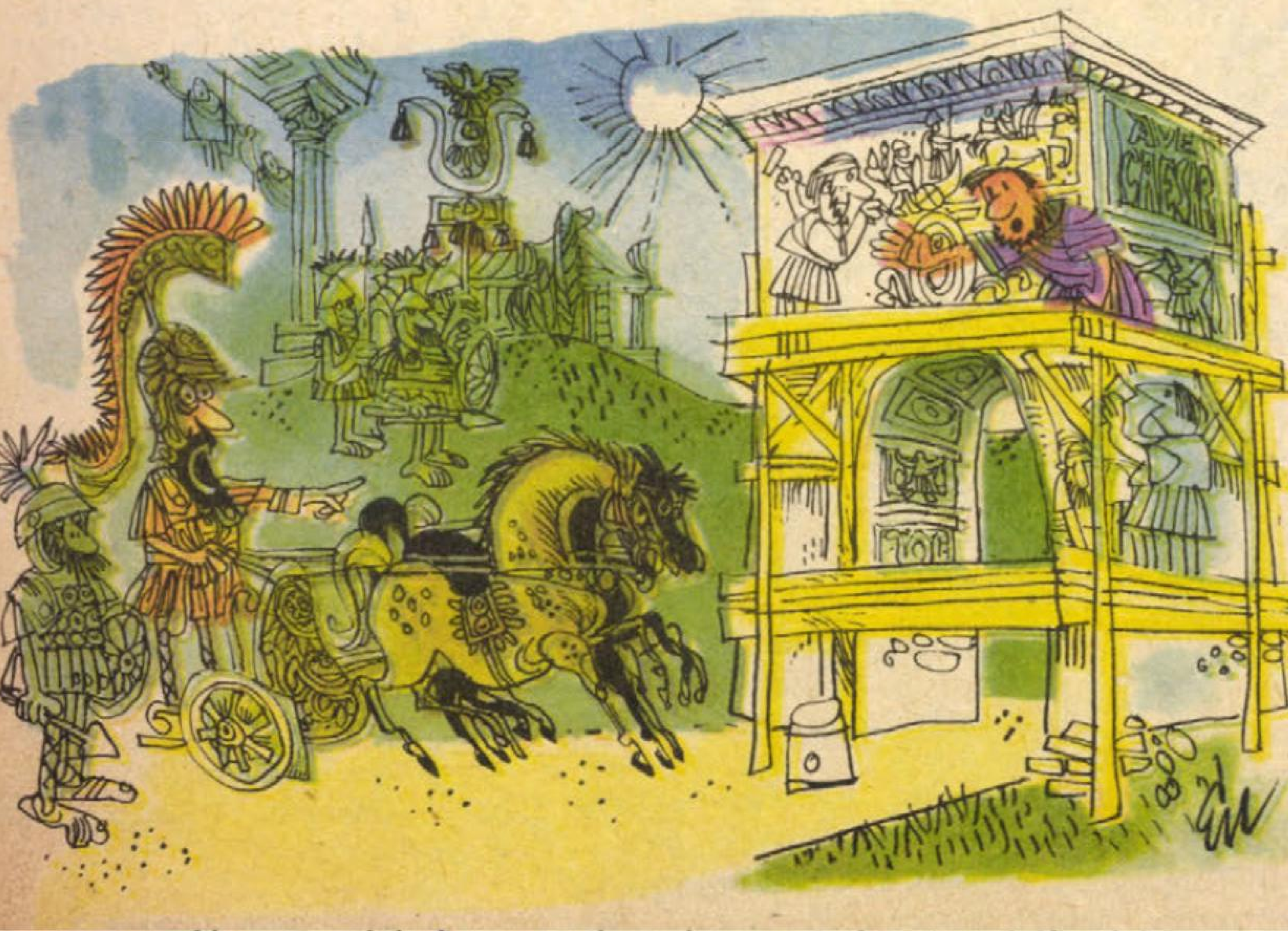
Lovászy Márton

REMÉNYTELEN FORGALMI DUGÓ

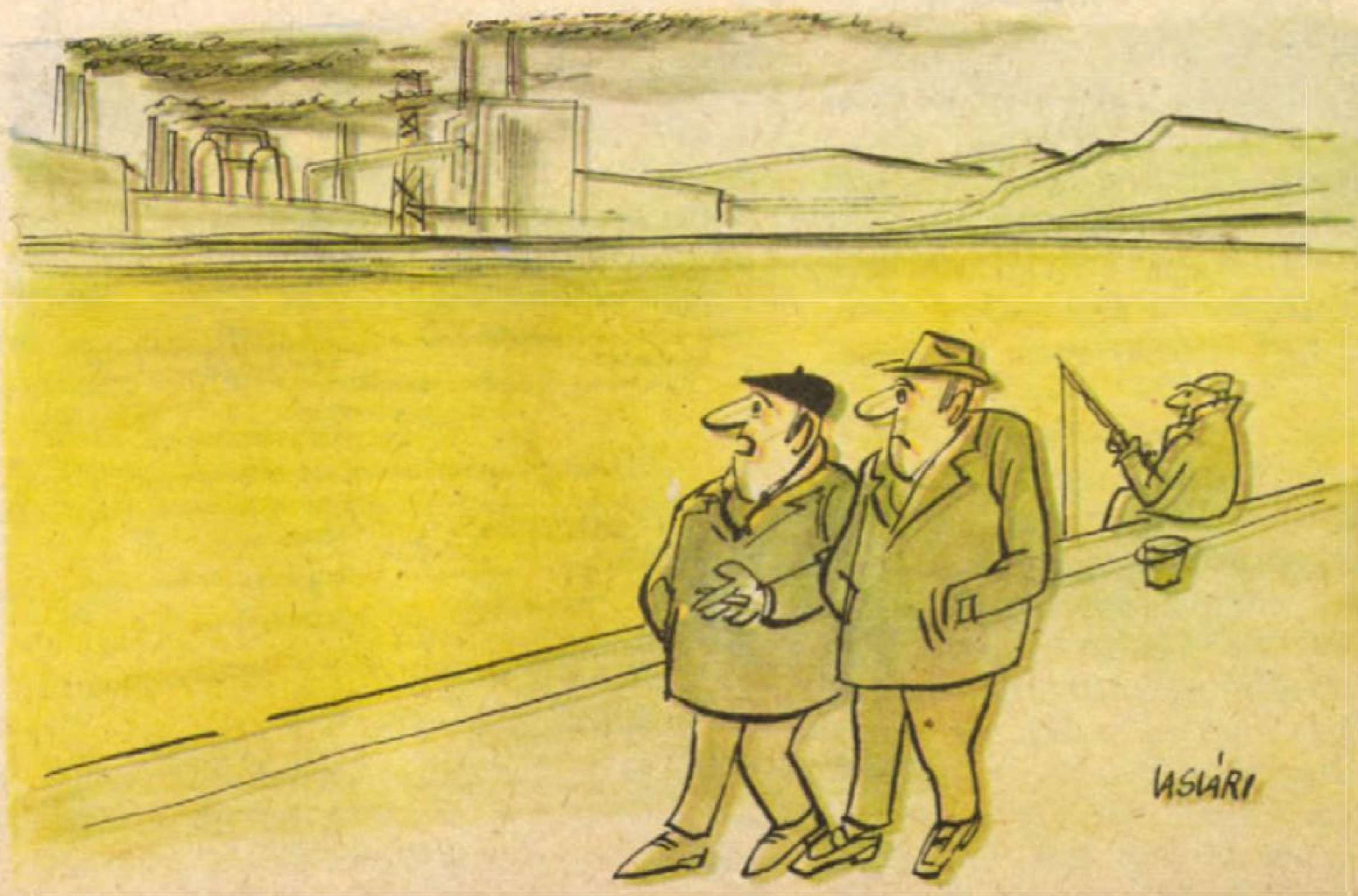

OBJEKTÍV NEHÉZSÉG

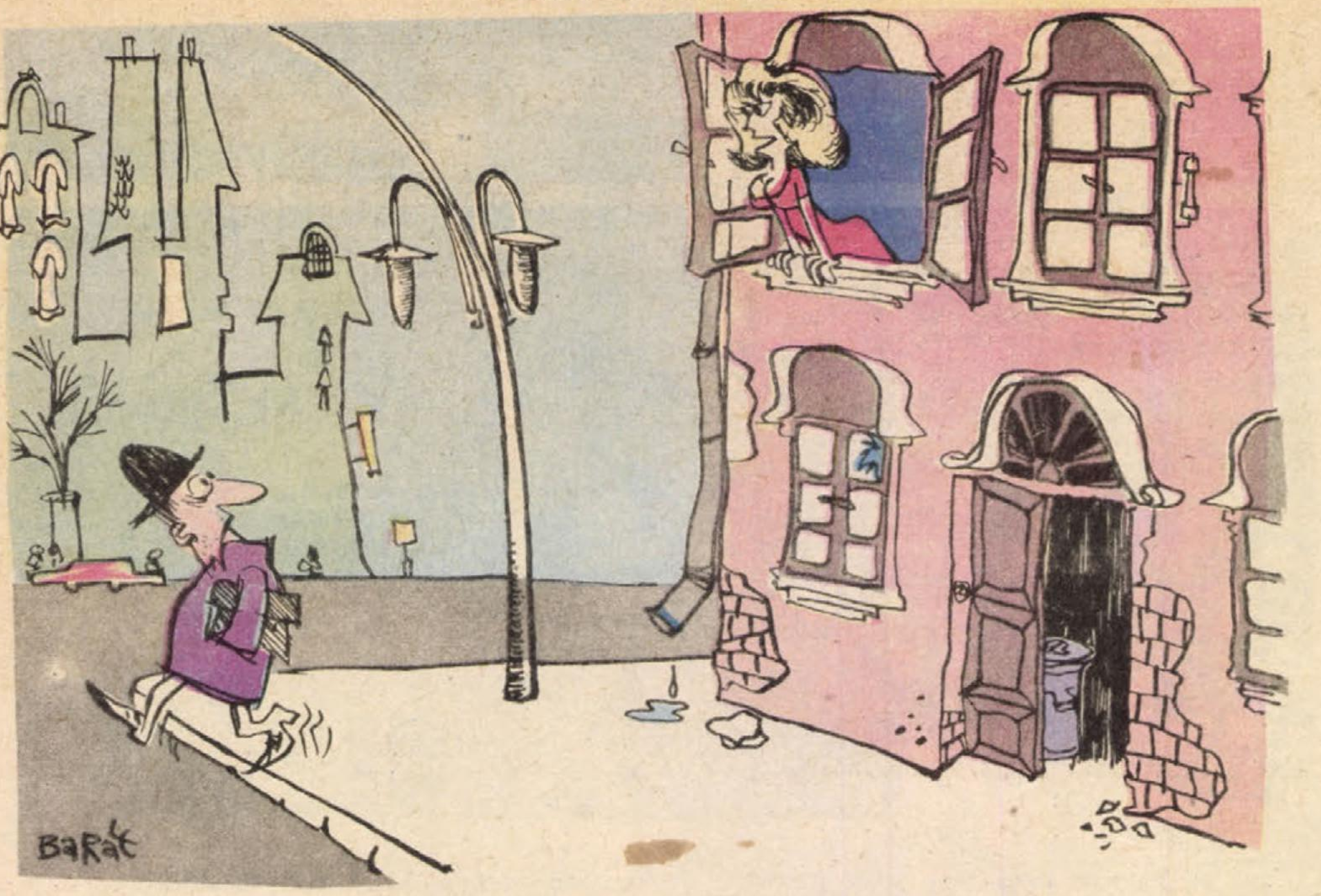
– Nem gondoltuk, nogy ilyen hamar befejezi a háborút!..

NAPIRENDEN A TERMÉSZETVÉDELEM

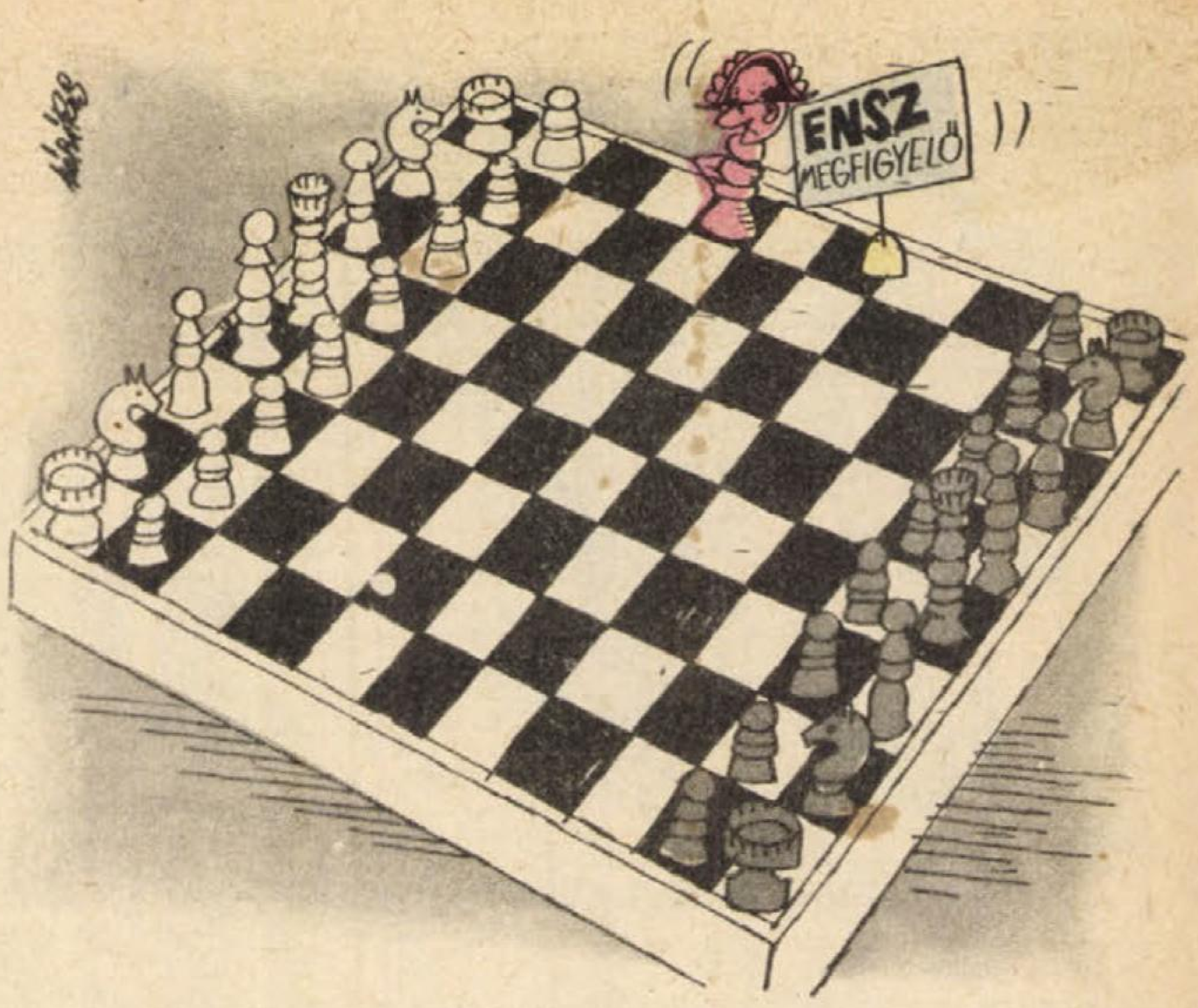
– Amíg ez a probléma megoldódik, még sok fenol folyik le a Dunán . . .

TÚLZOTT OPTIMIZMUS

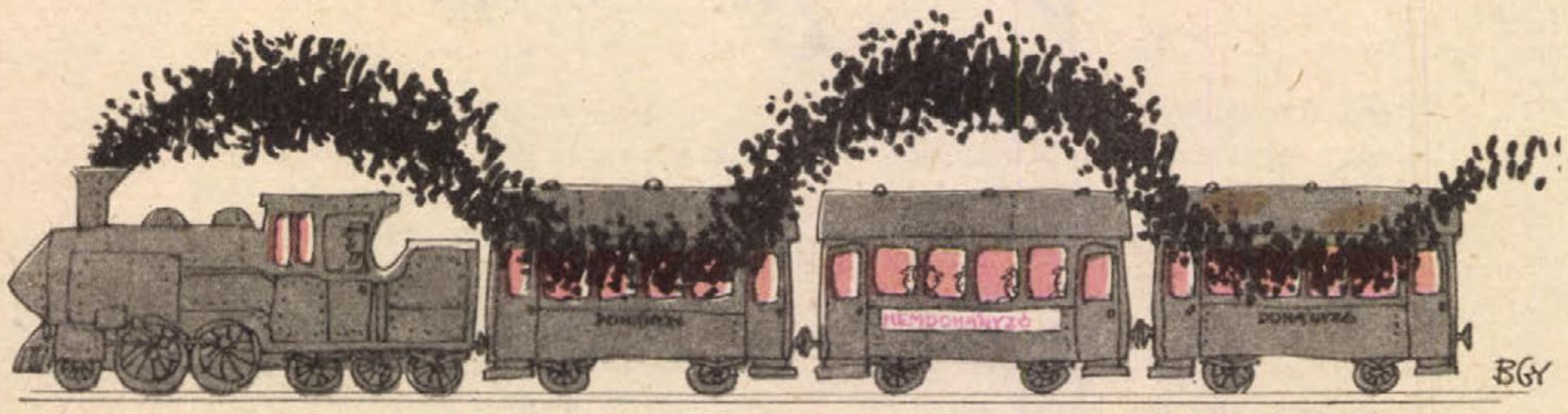

– Szivi, szólj be az IKV-nak, hogy hozzák rendbe a házunkat, mert délutánra vendégeket várunk.

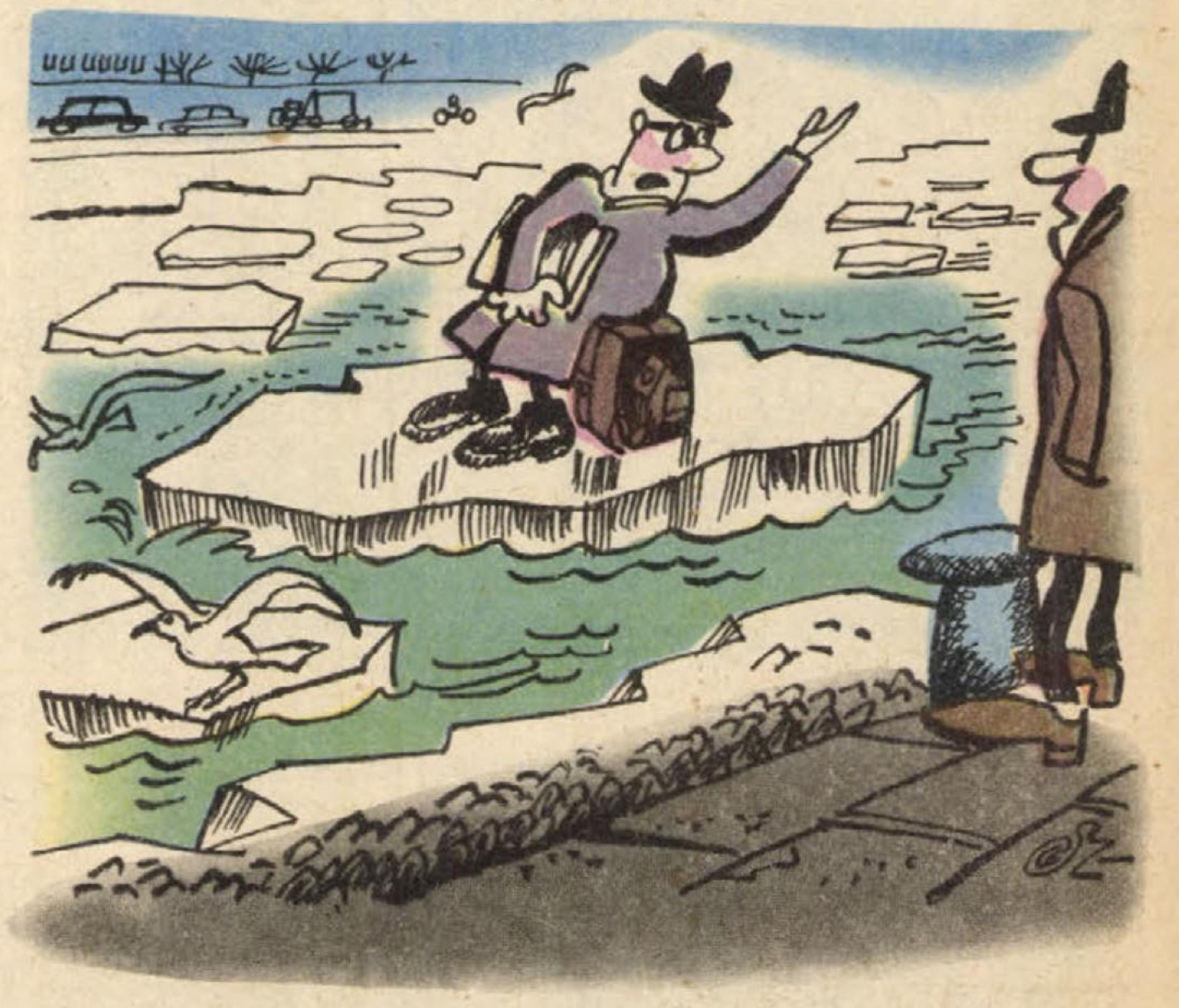
KORSZERŰ JÁTSZMA

MINDENT AZ UTASOKÉRT!

TAKARÉKOS IGAZGATÓ

– Fontos külföldi tárgyalásra utazom!

PINGVIN-EMBEREK

„Pingvin-emberek a Déli-sarkon!”

„Megtalálták Antarktisz őslakóit?!”

„Magyar kutató világraszóló felfedezése!”

„Új név kerül a térképre?”

Ilyen és ehhez hasonló címekkel, első oldalon, öklömnyi betűkkel számoltak be a lapok a szenzációs eseményről.

Részlet a „New Grafics” tudósításából:

„Amióta 1675-ben a spanyol de la Roché felfedezte Dél-Georgiát s ezzel megindult a hősi küzdelem a Déli-sark vidékének feltárásáért, általánosan elfogadott álláspont: Antarktisz belseje — lakatlan. Hogyan is élhetne meg melegvérű lény egy olyan kontinensen, melynek legnagyobb részét két kilométer vastag jégtakaró fedi, ahol csak zord gleccserek és néhány működő vulkán töri meg a vidék egyhangúságát, ahol heves ciklonok és napokig tartó hóviharok tombolnak? E tájon a húszfokos hideg kifejezetten enyhe időnek számít, hisz mértek már —87,4 C fok hőmérsékletet is.

És mégis, bármilyen hihetetlennek tűnik, Mellékhelyi Béla, ez a rettenthetetlen bátorságú magyar kutató bennszülöttek települését fedezte fel az Antarktiszon! A Weddell-tenger partjának egy viszonylag védett szakaszán, százhúsz mérföldnyire északra a Shackleton-kutatóállomástól.”

A „Holodnaja Nauka” — többek között — ezt írta:

„Az ötvenöt főnyi törzs egyetlen nagy sziklaüregben lakik. Matriarchátus az uralkodó társadalmi rend. Élelmüket a törzs lakói a tengerből szerzik. Halak mellett rozmár- és fókahússal táplálkoznak. Étrendjüket mohák, zúzmók, harasztok teszik változatossá. A barlang falait jégvirágok és az olykor idevetődő kergueleni tokoscsőrű madár (Chinois minor) tollai díszítik.

A pillanatnyilag meghatározhatatlan eredetű törzs tagjai alacsony termetűek, orruk pisze. Zömök törzsük és a pingvinek mozgására hasonlító totyogó járásuk mellett legjellemzőbb biológiai sajátosságuk, hogy a kezükön csak négy ujj található. Hüvelykujjuk nincsen. Feltehetően azért fejlődött vissza, mert a hidegnek, a lefagyás veszélyének ez volt a legjobban kitéve, lévén magányos és elálló.

A pingvin-emberek békeszerető, barátságos nép, a háborúnak még a fogalmát sem ismerik, ott van a helyük az ENSZ-ben!”

A frankfurti „Neue Geistesgegenwart” elragadtatással szól a felfedező személyéről.

„Herr Béla Mellékhelyi a kutatóknak ahhoz a legnemesebb fajtájához tartozik, amelyek tagjai nehézséget, fáradságot, veszélyt nem ismerve, ezer megpróbáltatáson át törnek céljuk felé. Korlátozott anyagi lehetőségei miatt csak a legszükségesebb felszereléssel vágott neki az útnak, szánját is csak egyetlen puli húzta. A hallatlan akaraterő, szívósság, lelemény mégis sikerre vezetett, felfedezték a négyujjú pingvin-emberkéket!

Méltányosnak tartanánk, ha a Nemzetközi Geográfiai Társaság a Weddell-tenger szóban forgó partszakaszát Mellékhelyi-plázsnak nevezné el, megörökítvén az utókor számára e kiváló férfiú nevét, tettét!”

***

Minthogy ebben az időben — egy más ügyből kifolyólag — a Mirnij kutatóállomáson tartózkodtam, természetesen azonnal átsiettem Shackletonba, hogy találkozzam egycsapásra világhírűvé lett honfitársammal. Újabb sajtófogadást tartott, épp a végére érkeztem. A tudósítók, jegyzeteiket lobogtatva, izgatottan rohantak a rádióadókhoz, hogy továbbítsák friss híreiket. Így hát zavartalanul beszélgethettem a hőssel.

— Kérem — mondtam a szívélyes gratuláció után —, négyszemközt vagyunk, maga is pesti, én is pesti vagyok, nekem ne jöjjön azzal, hogy így a tudomány önzetlen szolgálata, úgy a magasztos cél, ésatöbbi. Halljuk, miért csinálta ezt az egészet?

Óvatosan körülnézett, közelebb hajolt.

— Köztünk marad?

— Természetesen.

— Nos, én az Általános Kesztyűgyár technológusa vagyok. Valahogy elgépeltem egy műszaki utasítást, a hibát későn vettük észre, tízezer pár olyan kesztyű készült el, amelyről lemaradt a hüvelykujj. A diri kijelentette, egész évben nem kapok prémiumot, ha nem találok piacot rájuk. Hát így vetődtem el ide, így fedeztem fel ezeket a négyujjú tagokat.

— Nagyszerű tett volt — ismertem el —, de ez nem oldja meg a maga problémáját. még raktáron marad kilencezer-kilencszáznegyvenöt pár kesztyű!

Megütközve nézett rám, sesínű szemében az a szikra villant fel, amely csak a kutatók legnemesebb fajtájánál szokásos.

— Hát mondtam én, hogy befejeztem a munkát?! Holnap indulok az Északi-sarkra!

Kürti András

A NAGY HAJCSATA

Február elején újra fellángolt a művészeti vita. Páratlan hevességgel zajlott s minthogy kíméletlen nyíltsággal tárt fel bizonyos műfaji, morális, valamint magatartásbeli problémákat, megtermékenyítette a könnyűzene televényét. Az események egy részének szemtanúja voltam, más részüket pedig szavahihető kortársak beszámolója alapján adatszerű pontossággal rekonstruálhatom. Így abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy a nagy napok teljes képét a méltán kíváncsi utókor elé tárhatom.

Teháti Lajossal, a neves muzsikussal a Bláz Matild téren találkoztam. Hatalmas napszemüveget viselt, a subaszőnyeg gallérját pedig magasan felhajtotta, így jobbadán csak a suhogásról ismertem fel, ahogy kalapjának karimája lengetőzött a szélben.

— Halihó, atya! — adtam meg a módját már messziről.

— Részemről a maximális — mondta Teháti Lajos és megemelte a kalapját. Ezt nem kellett volna tennie. Az elém táruló látványtól hirtelen gyengeség fogott el, meg kellett támaszkodnom Bláz Matild szobrán, amely másfélszeres hölgyet ábrázolt két harmadfű gidával. Lajos mostanáig a dereka köré csavarva hordta frizuráját,

hogy a kincseket érő fürtöket megóvja az elsárosodástól. Most azonban olyan fényesre beretvált márványgolyót villantott felém fej gyanánt, amilyet csak kormos üvegen át tanácsos hosszabb ideig szemlélni.

— Nyugi — mondta segélykérő hörrenéseim hallatán. — Mindent megmagyarázok. Az történt, hogy súlyos művészi válságba jutottam. Minthogy nem láttam más kiutat, kétségbeesett lépésre szántam el magam. Beretvát ragadtam és önkezemmel vetettem véget...

— Az életének! — tört ki belőlem a régóta elfojtott humanizmus sikolya, amin Teháti Lajos csak szelíden vigyorgott, mint telihold a kutyára.

— A frizurámnak, maga csacsi — mondta. — És azóta ismét szín a szín, újra szag a szag, megint érdemes élnem. Pillanatnyi kétségem sincs afelől, hogy ezzel a tettemmel új, világhódító zenei irányzatot indítok el, s a „Tarhang" csakhamar utat talál a szépre szomjas milliók szívéhez.

— Brávó — lelkendeztem. — No és, milyen az új muzsika?

— Miféle új muzsika? — hökkent meg. — Hiszen ugyanazt a „Hippiájééé"-t játszom, mint eddig. Nem a zaj fontos, hanem a haj. Érti, nyuszifej? Csak az a feneség, hogy Trió Béla nem enged mikrofon elé kopaszon.

Trió Béla, a zenei szerkesztő egy magnó előtt üldögélt, amikor bevágódtam hozzá.

— Ezt a számot ismerem — örvendeztem. — Teháti Lajos világslágere, a „Hippiájééé"! Csak azt nem tudom, hogy a hajas periódusából való-e, vagy már a tarból?

— Ha mindent tudni akar — szólt hidegen Trió Béla — ez a „Cats and Dogs" együttes száma, a „Hippiájóóó".

— De hiszen pontosan olyan, mint a „Hippiájééé"!

— Világos. Rég észrevehette volna, hogy mind ugyanazt fújják, csak a toll változik. Ez így rendjén is van, hiszen a modern táncmuzsika a maga rezgéseivel, elektronikus vonatkozásaival a földhözragadt anyag tevékenysége. A haj viszont a fejen nő, tehát bizonyos fokig tudati tényező, a művészi egyéniség kifejeződése.

— Akkor miért nem engedi mikrofon elé Teháti Lajost, a tarfejűt?

— Nézze kérem — mondta savanykásan Trió Béla. — Én ugyan szolíd hátrafésült családból származom, az életrajzomon még bizonyos brillantinfoltok is találhatók. Ám nem csekély lelkitusa árán sikerült ránevelnem magam arra, hogy a hosszú haj a modern kor modern eszméinek szőrös megtestesülése. Semmiképpen sem engedhetek hát teret oly szélsőséges, felforgató zenei törekvésnek, mint amilyen a kopasz fej. Nekem elveim vannak, ha a megtévedt és zsákutcában kóborló Teháti Lajosnak nincs is többé haja.

Másnap kitört a nagy zenei vita. Körszakállak lengedeztek vörhenyes harci zászlóként, tupírozott férfiparókák tépdestek prézliszínű barkókat. Jobboldalt választott frizurák estek baloldalt választott tollaknak és amikor néhány józan középen választott hajzat békítgetni próbálta őket, mindenki emez opportunisták ellen fordult. És közben az egész társaság 300 Watt-tal mennydörögve ugyanazt a „Hippiájééé"-t.

Most fogalmazom a fegyverszüneti felhívást, amely nagyjából két lényeges pontra szorítkozik. 1. egyetlen szerkesztő se vélhesse, hogy egy muzsikus azért játszik rosszul, mert tarkóig ér a homloka, 2. egyetlen muzsikus se gondolhassa, hogy attól játszik jól, mert térdig ér a frizurája.

Nem számítok sikerre. Nem vagyunk egy súlycsoportban. Az én fejemen félcentis szürke tüskéket talál a figyelmes szemlélő, ami tarnak sok, tollnak kevés.

Ezeknek ugyan muzsikálhatok!

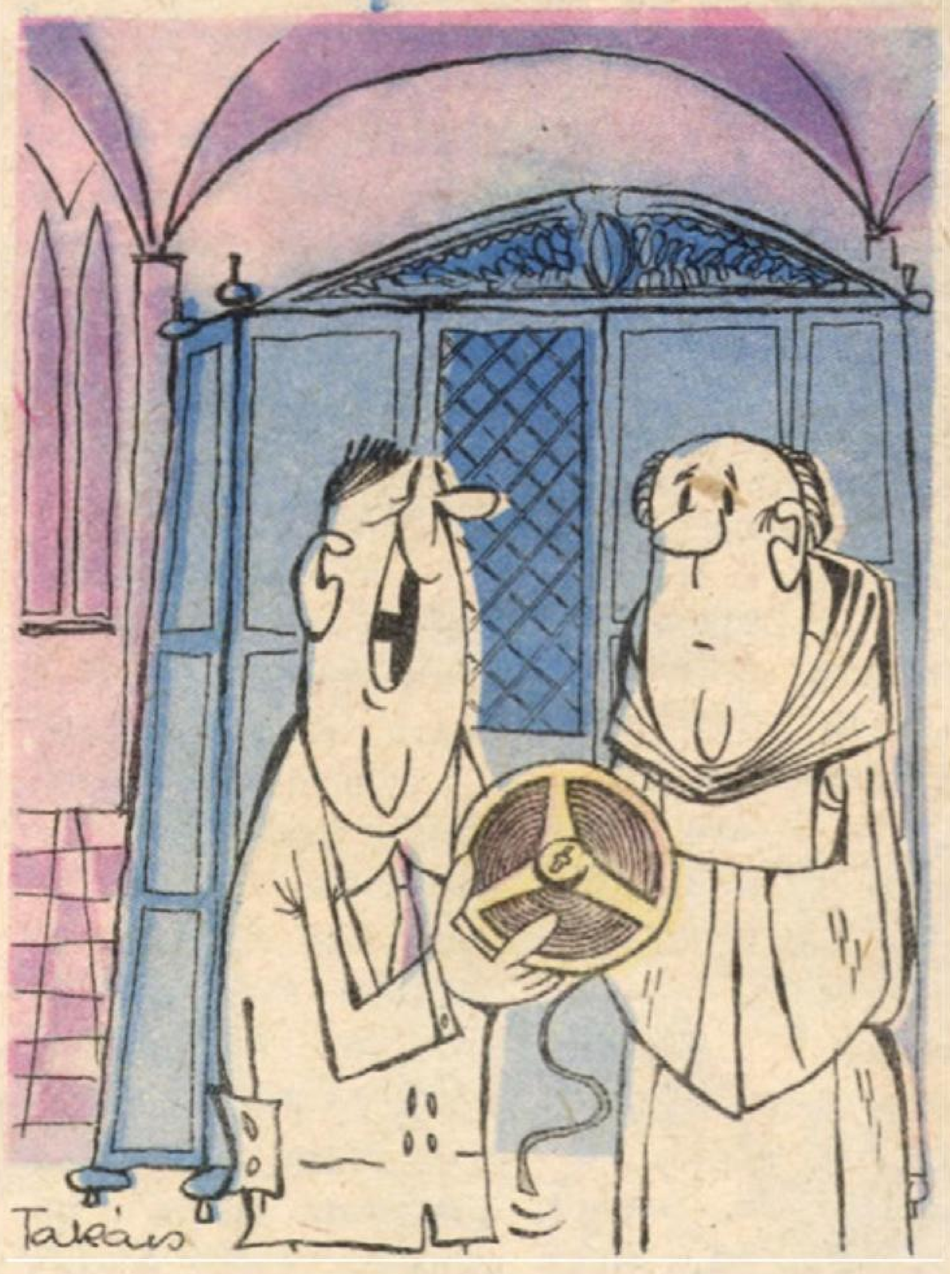
Peterdi Pál

KERESKEDELMI SZEMPONT

– A negyvenes villanykörtét kicseréljük hatvanasra, és elsőosztályúvá nyilvánítjuk a helyiséget!

ELFOGLALT EMBER

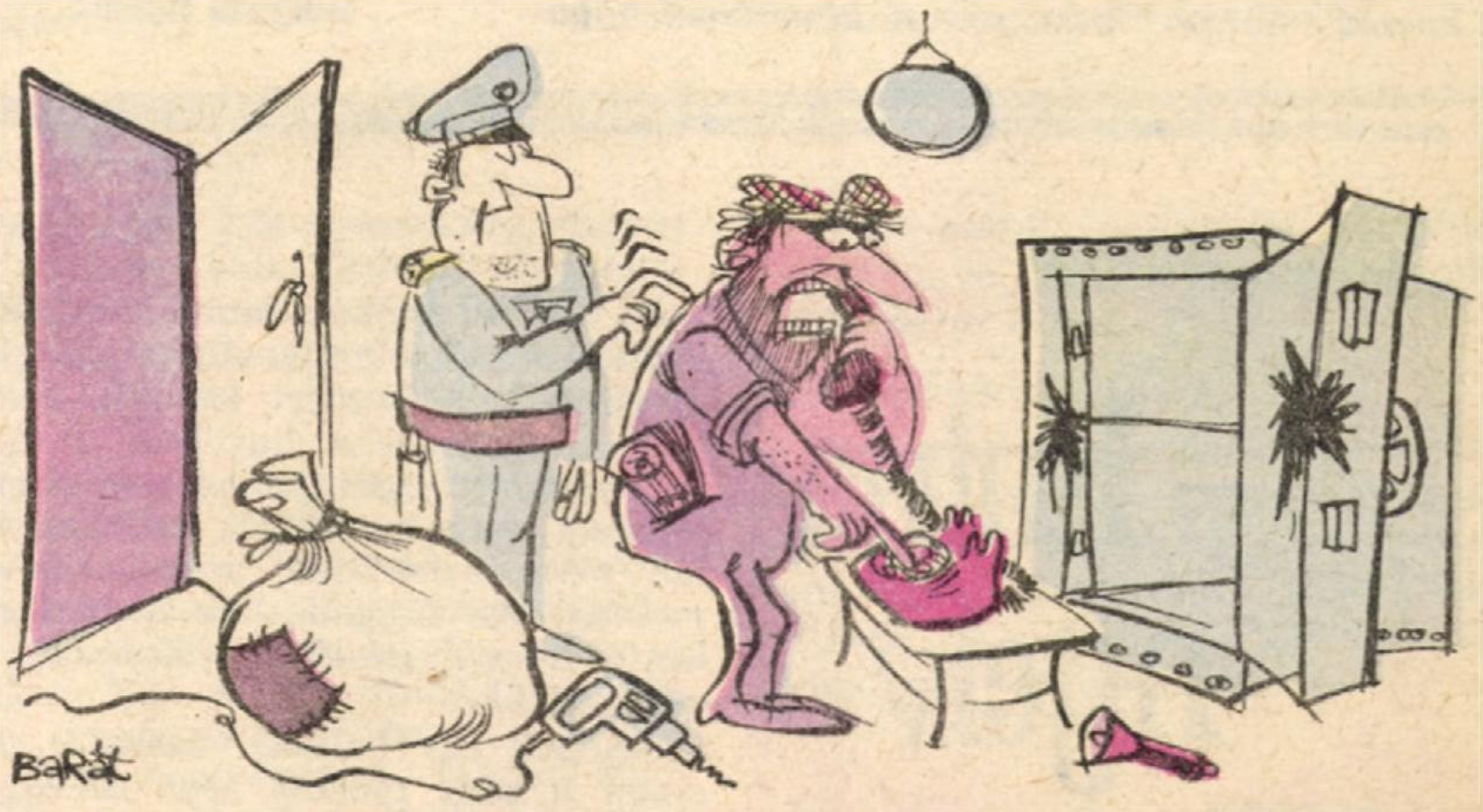

– Atyám, hallgassa meg a bűneimet erről a magnószalagról, aztán adja meg telefonon a feloldozást!

ALUDJUNK DÉLUTÁN!

A „felmérés" szó lassan nélkülözhetetlen mindennapi életünkben. Legutóbb a kaliforniai egyetemen John Taub dr. azt kutatta, hogy mit álmodnak az emberek délután, s mit éjszaka. Hosszú és bonyolult vizsgálatok után megállapította, hogy az embereknek a délutáni alvás során sokkal szelídebb álmaik vannak, mint éjszaka. Ebből talán az lenne a tanulság, hogy éjszaka helyett inkább délután kellene aludni? Korántsem, mert egy másik álom-szakember szerint az éjszakai lidércnyomásokat úgy is felfoghatjuk, hogy – ingyen rémfilmek!

BOSSZÚSÁG

– Három órája képtelen vagyok egy taxit kapni.

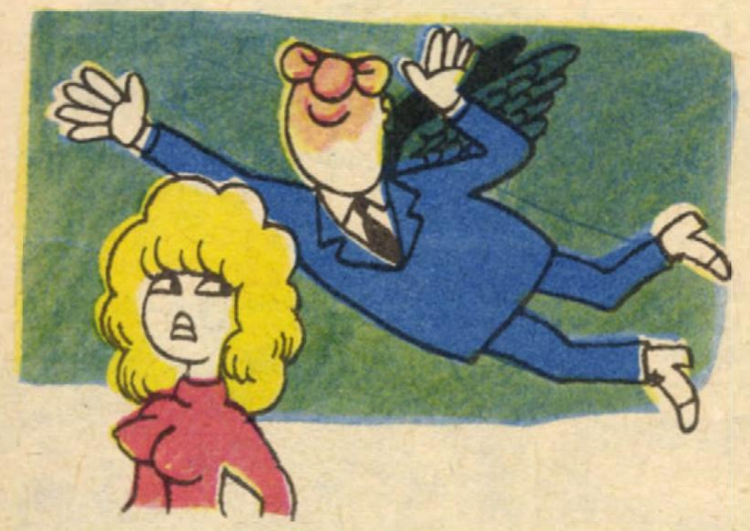
az igazgató és a szerelem

Vagy fél évvel ezelőtt történt egy üzemi rendezvényen...

Sudák Vince, igazgató, a dolgozókhoz fűződő személyes kapcsolatát ápolgatva — többek között — táncra kérte Minek Klárát.

Minek Klára húszvalahány éves érett szépség volt, Sudák Vince még nem egészen ötven, jóvérű férfi, s agglegény.

A lány elrebegte, hogy azért menekült el előző munkahelyéről, mert ott üldözték őt a férfiak. Az igazgató biztosította, hogy itt nyugodtan dolgozhat, mert ha bárki szemet vetne rá, annak vele gyűlik meg a baja.

Egy hét múlva Sudák bevallotta jó barátjának, Kék Egon főkönyvelőnek, hogy az összeférhetetlenség bűnébe esett, de mit csináljon, ő is csak gyarló férfi.

Kék Egon az orra hegyére eresztette szemüvegét és azt mondta, majd elmúlik, de ha nem, forduljon csak hozzá bizalommal.

Három nap sem telt el ezután, s az igazgató hívatta a főkönyvelőt.

— Kérlek, Egonkám, Klárát nem hagyja békén Lapács mérnök úr.

A főkönyvelő homlokára tolta a szemüvegét, hümmögött, bólogatott, majd hosszú három perc hallgatás után közölte, hogy a zagyvacsipkési telep élére kellene egy jó szakember. Véleménye szerint nagyítóval sem találhatnának alkalmasabbat oda, mint Lapács mérnök urat.

Sudák Vince a következő három hétben zavartalanul ápolta kapcsolatát dolgozóival, elsősorban Minek Klárával.

A negyedik hét egyik délutánján azonban, amikor ő munkaidő után osztályvezetőivel tartott megbeszélést, s épp szekrényéhez lépett, hogy a tervdokumentációt elővegye, akkor...

Akkor az ablakon át véletlenül az utcára pillantva, azt kellett látnia, hogy szegény Klárát Rados Gergely, a főkalkulátor háborgatja. Fölrántotta az ablakot, hogy rászóljon a szemérmetlen férfiúra, de Klára akkor már bent ült a kocsiban, amely elrobogott vele.

Másnap Rados Gergelyt a minisztériumba hívatták, s közölték vele, hogy három hónapra a zalacserpusztai általános iskolába küldik, hogy a végzős nyolcadikosok közül a gyári szakmunkásutánpótlást kiválogassa.

A következő hónapokban hasonló titokzatos körülmények között egyik napról a másikra Cser Péter kajakozót Zakopanéba küldték edzőtáborba a gyár költségén; Mokány Artúr, anyagbeszerző soron kívül kapott útlevelet, hogy Tanzániába utazzon piacot kutatni; Götz Lázárt, az üzemi sakkcsapat tartalékját pedig Archangelszkbe delegálták megfigyelőként a nagymesterek világbajnokságára.

Minek Klára boldogan látta, hogy az igazgató megtartja szavát, és híven ígéretéhez megvédi őt az ostromló férfiaktól. Hálás is volt ezért, és kérte további szíves pártfogását.

Sudák hevesen magához szorította Klárát, és abban a pillanatban úgy érezte, hogy képes lenne megküzdeni érte a hétfejű sárkánnyal is.

Még a következő pillanatokban, sőt a következő napokban is úgy érezte. Ámde egy hét múlva hírül vette, hogy Pedig Pál, az esztergályos környékezi Klárát.

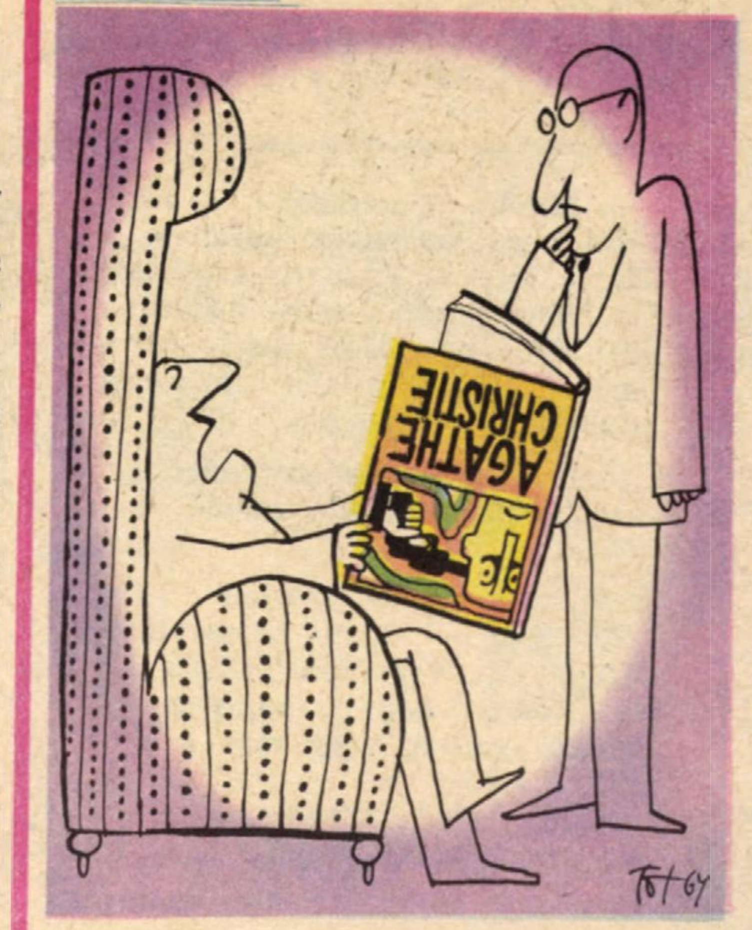
— Mi sem könnyebb ennél — válaszolta panaszára Kék Egon, a főkönyvelő —, épp most emeljük föl az esztergályosok órabérét. Pedig Pál nem kap egy fitying javítást sem. Érted? — és hunyorított nagy okosan.

— Nem, nem — sóhajtott némi töprengés után Sudák Vince, aki mellesleg igazgató volt —, add meg neki is a javítást, hiszen nőt még csak lehet kapni, de esztergályost nem.

Sólyom László

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT KÉNYES ÍZLÉS?

Tót Gyula:

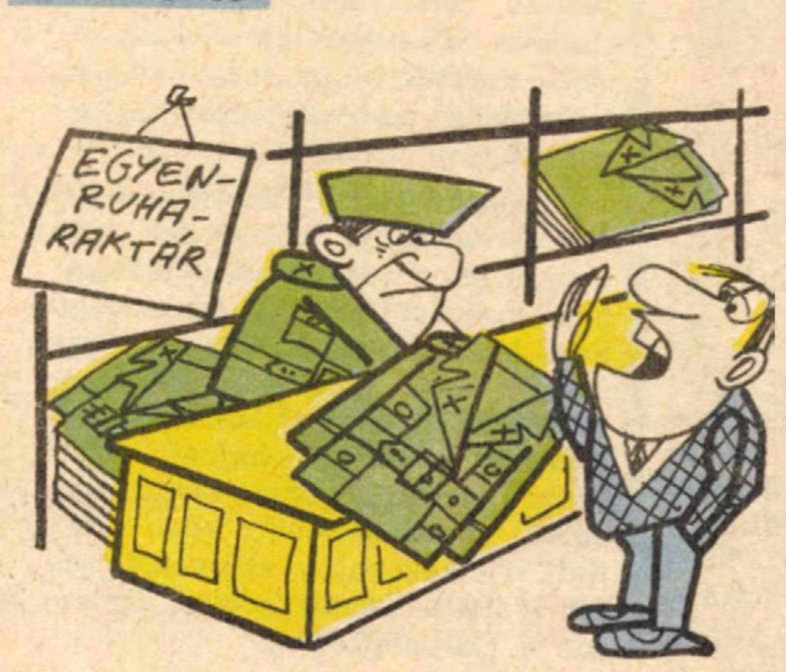
– Hidd el, öregem, krimit csak angol eredetiben érdemes olvasni...

Lehoczky István:

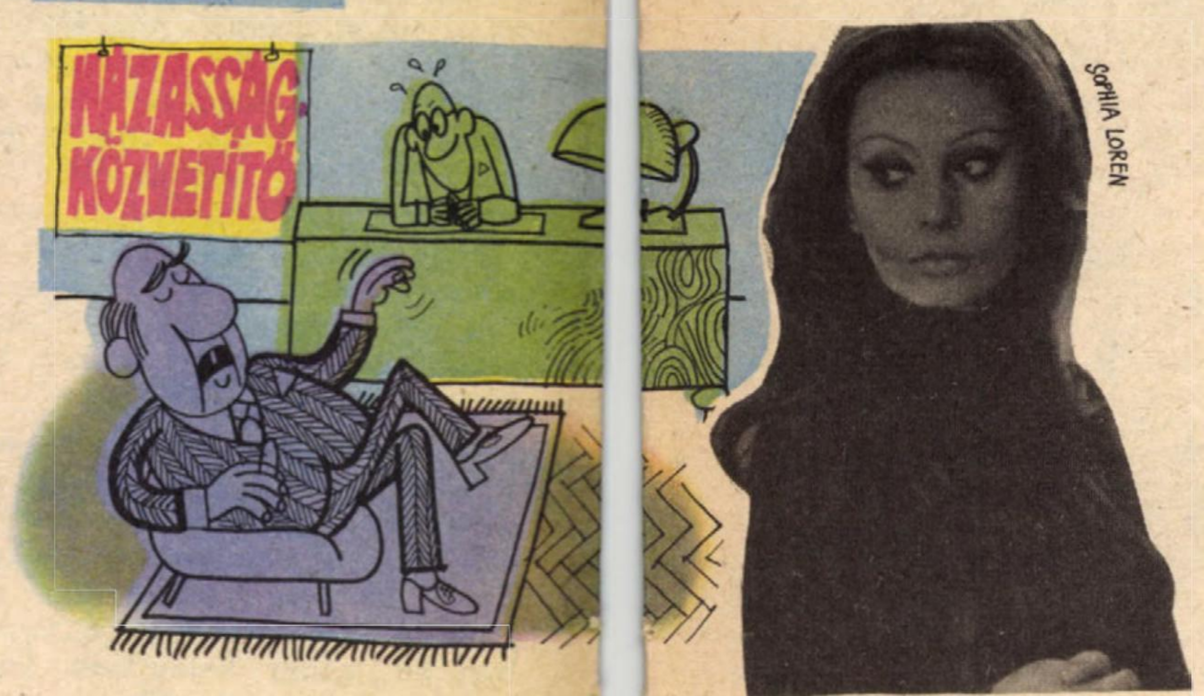
– Ez magának kerti törpe?!

Fülöp György:

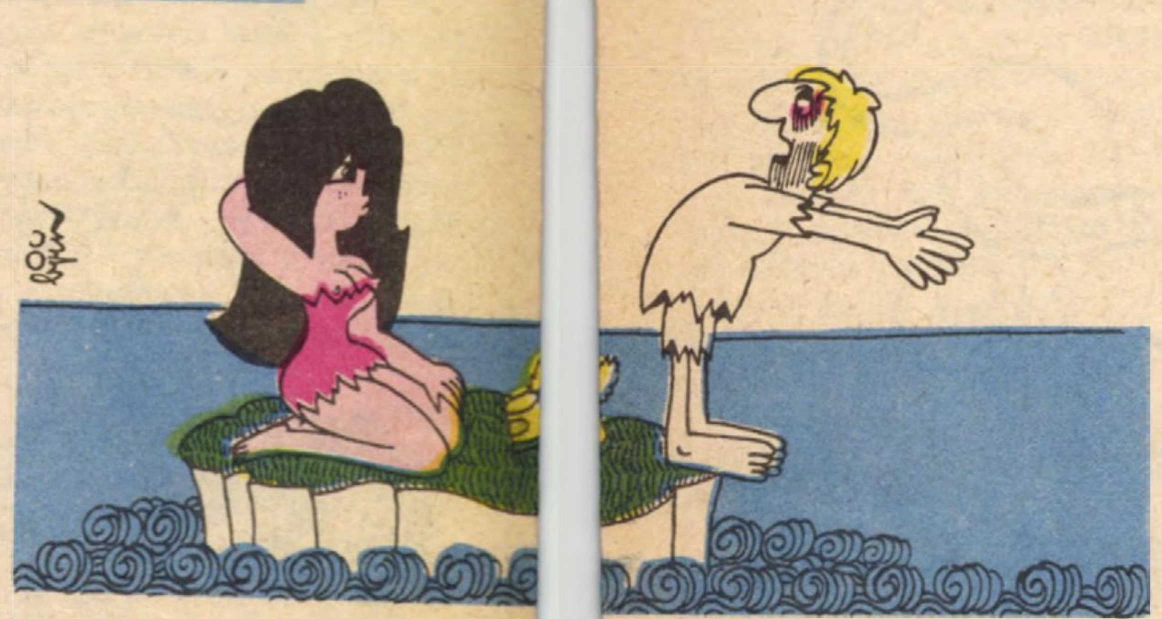
– Valami jobb fazon nincs?

Mészáros András:

– Fiatalabbat, fiatalabbat!

Balázs-Piri Balázs:

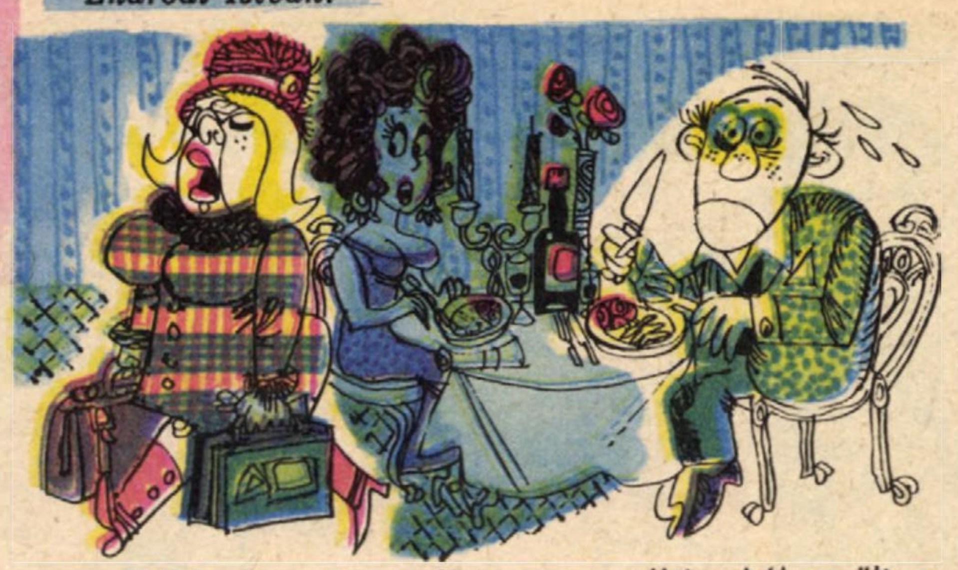
– Sajnálom, kisasszony, el kell válnunk, mert engem kizárólag a szőke nők érdekelnek...

Brenner György:

– Sajnáljuk, de mi csak tojáshéj színű vitorlavásznat hordunk.

Endrődi István:

– Felmondok, mert a férje nem estélyi ruhában ült a vacsorához!

Dallos Jenő:

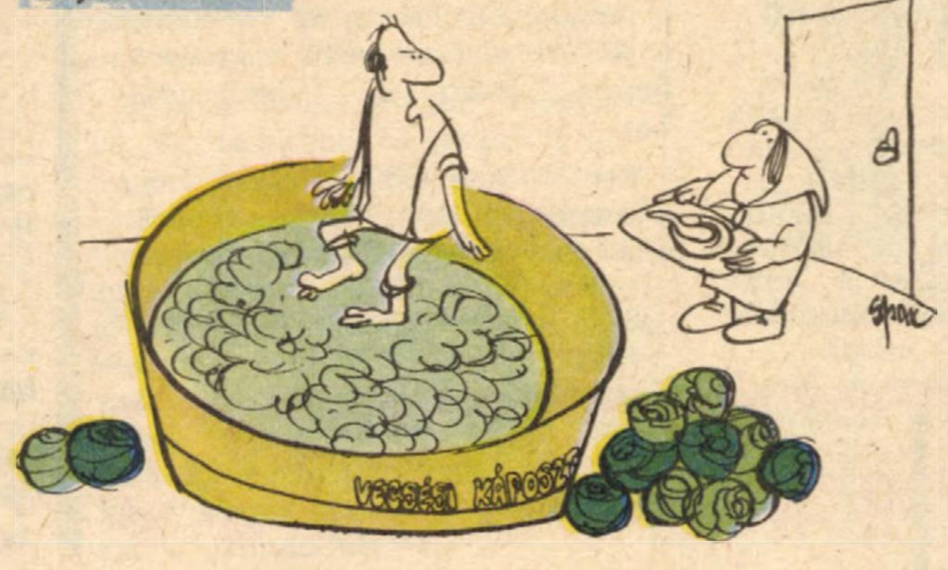
Ez...

Takács Imre:

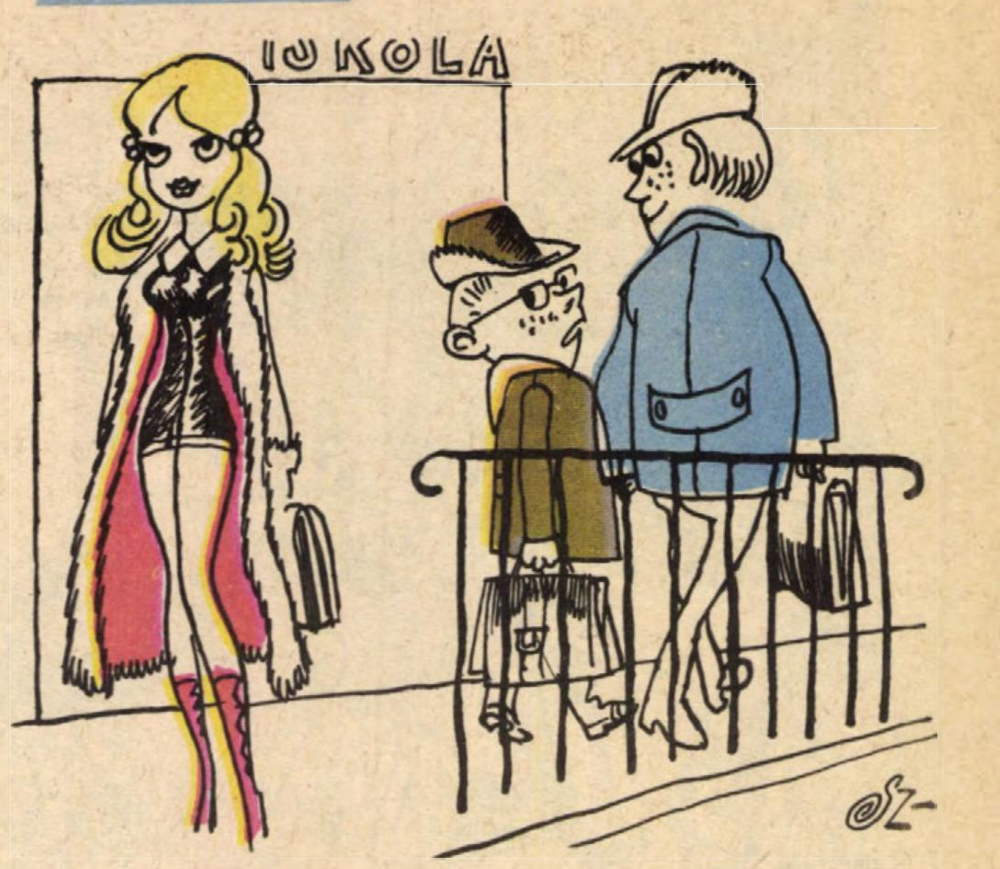
– Sáros labdát nem fogok meg!

Sajdik Ferenc:

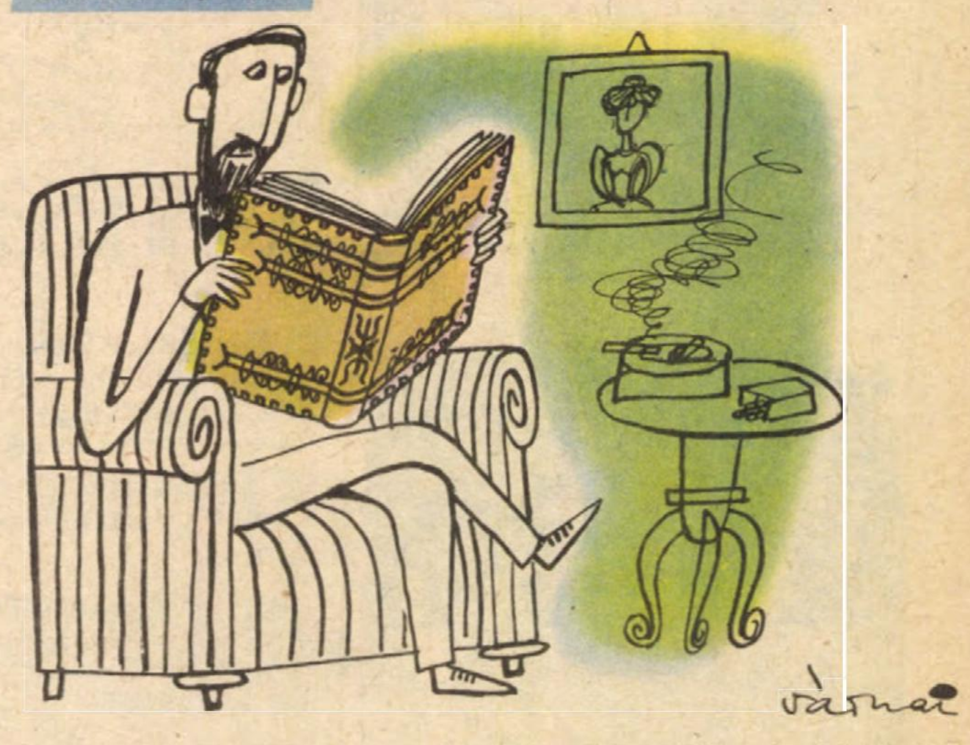
– Már megint hajszál volt a levesben!

Szűr-Szabó József:

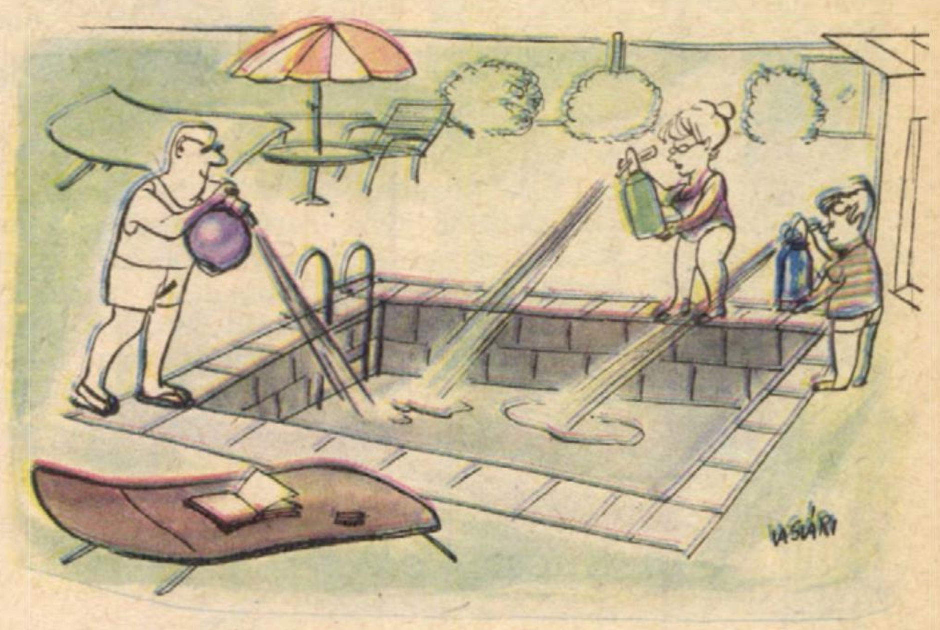
– Nem ismeri a Pithagorasz-tételt!

Várnai György:

Ha valaki csak szattyánbőrbe kötött Courths-Mahlert olvas.

Vasvári Anna:

Szódavízből házi pezsgőfürdőt készíteni...

Kutya-nyelv

I.

Jó, ha az ember minél fiatalabb korban kezdi megfigyelni magán az öregedés jeleit, mert később, öregkorára, gyengül a figyelme, s nem lesz képes megállapítani semmi jelentőset. A gerontológia számára talán nem érdektelen, amiről szólok mostan. Az öregedés és a türelem közti összefüggésekről. Mondok rá egy példát:

Belépek egy boltba, vásárolni. Az eladó a pult mögött árut rakosgat kifelé egy nagy dobozból, s gondosan elrendezi a polcon. Ott állok az orra előtt, de nem szakítja félbe a rakosgatást, hogy kiszolgáljon. Nekem kell türelmesen megvárnom, míg befejezi a rámolást. Egyszerű, hétköznapi eset.

Harmincéves korom előtt mégcsak eszembe sem jutott, hogy kifogásolnivalót találjak az eladónak eme viselkedésében. Észre sem vettem, hogy várakoztatnak; elbámészkodtam a boltban, képzeletemnek volt mivel elfoglalnia magát. A helyzet fonákja harminc évesen tűnt fel először, de újabb négy-öt év kellett ahhoz, hogy idegesítsen is. Harmincöt évesen már bosszúság fogott el az ilyen esetek alkalmával, anélkül azonban, hogy ezt szóvá tettem volna. Negyvenévesen már külső jeleit is adtam a bosszúságomnak: kihívóan fütyörészni kezdtem a pult előtt, mint akinek nincsen jobb dolga, s kedvére van a várakozás. Negyvenöt évesen eljutottam odáig, hogy ki kellett sietnem a boltból a friss levegőre, mert az eladó rakosgatására fulladásérzés fogott el, s a torkom összeszorult. Úgy sejtem, hogy ötvenévesen ordítozni kezdek majd a pult előtt, összefüggéstelenül, esetleg hangtalanul összeesem.

Vagy például: a kávéházban kérek egy üveg ásványvizet, de nem hozzák. Harmincadik évem előtt még az sem jutott eszembe, hogy rendeltem ásványvizet. Öt évvel idősebben eszembe jut, további öt év után nem tudok egyébre figyelni, mint arra: mikor hozzák végre az ásványvizemet? További öt év múlva már hangtalanul, magamban beszélek, feldúltan vitatkozom *egymagamban* a felszolgálóval, néhány évvel később a gondolatok nyomasztóvá válnak: hát ilyen senki ember lennék én, vagy szándékosan nem hozzák az ásványvizet? És lassan kifejlődik az öregkorra oly jellemző üldözési mánia.

Az igazi öregkor aztán ott kezdődik, mikor az ember nem is rendelte meg azt az ásványvizet a pincérnél, csak mérgelődik.

II.

Z. barátom a minap így szólt:

— Megismerkedtem egy fiatal, elvált asszonnyal. Ide fog jönni.

Csakugyan jött nemsokára, ragyogó jelenség volt, vidám, éles eszű és elragadóan szép. Nem sokkal később tapintatosan elköszöntem az asztaluktól és magukra hagytam őket.

Csak néhány nappal később találkoztam újból Z.-vel.

— Nos, mire jutottál? — kérdeztem a megfelelő tapintatlansággal.

— Nem fogok találkozni vele — felelte Z., mert mindjárt tudta, hogy miről érdeklődöm.

— Hát nem szeret? — kérdeztem némi kajánsággal. — Kudarc?

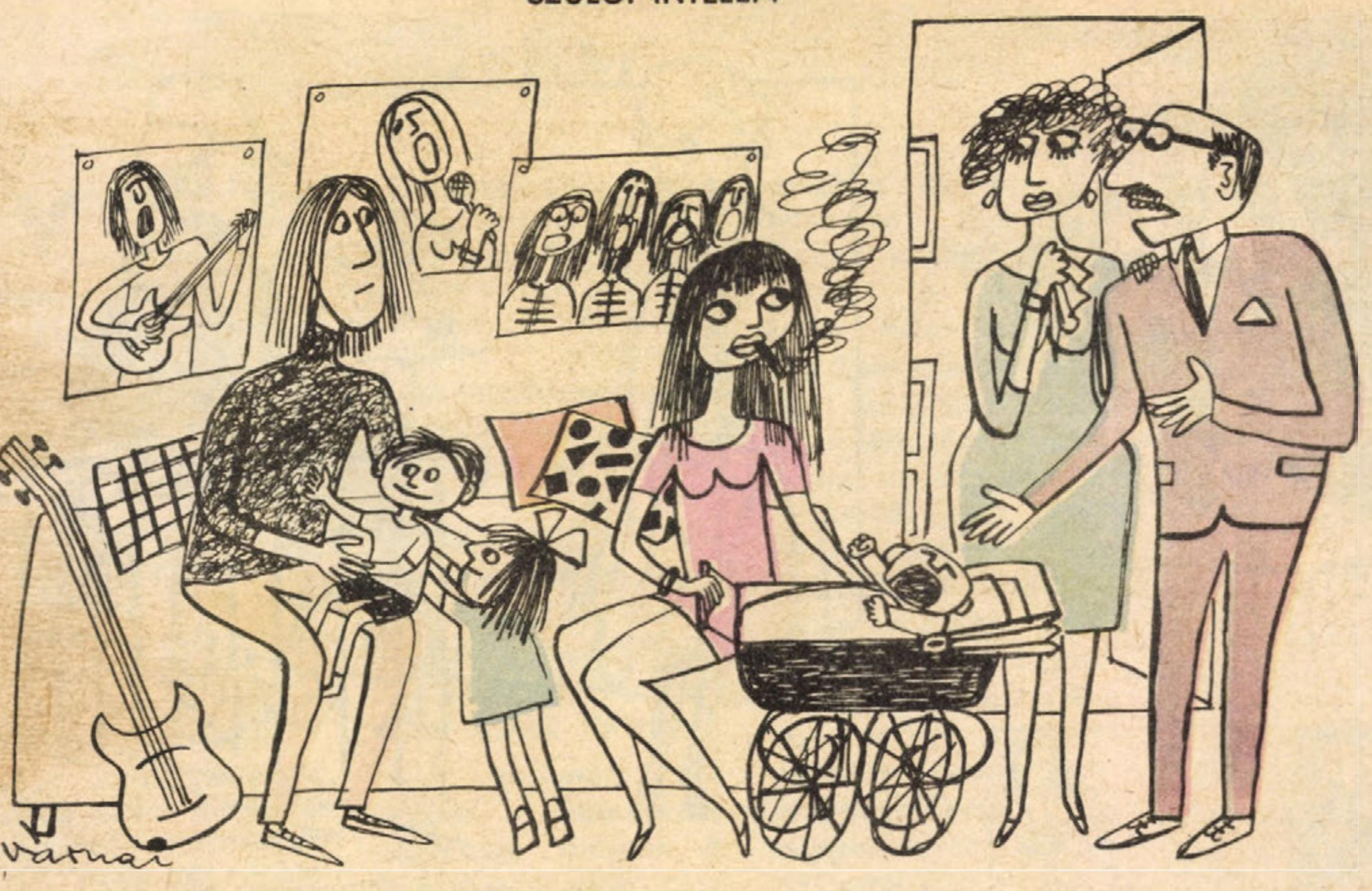
— De szeret — mondta Z. rosszkedvűen. — Ma is reggel váltunk el. Nem az a baj.

— Hanem?

— Nagyon szeret inni — mondta Z. — Te tudod jól, hogy én milyen sokat iszom. Azt én nem engedhetem meg magamnak, hogy még *másnak* is kifizessek egy százast naponta a konyakjaira.

Somogyi Pál

SZÜLŐI INTELEM

– Értsétek meg, túl fiatalok vagytok még, hogy összeházasodjatok...!

LÉGKÖRI SZENNYEZETTSÉG

– Nahát, itt is ez a szénmonoxid...

A VILÁG ANEKDOTAKINCSÉBŐL

Sardou, a neves francia színpadi író, a *Szókimondó asszonyság*, a *Tosca* és más siker-darabok szerzője, különleges vonzalommal viseltetett *XIV. Lajos*, a Napkirály személye iránt. Úgy beszélt a rég elhunyt uralkodóról, mint kortársáról, ismerőséről, gyermekei előtt állandóan példának állította a Napkirály mondásait és cselekedeteit.

— *XIV. Lajos ezt mondta... XIV. Lajos ezt csinálta... XIV. Lajos ilyet soha nem tett volna...* — ilyesféle kinyilatkoztatások napirenden voltak Sardou házában, s az író gyermekei meg voltak győződve, hogy a sokat emlegetett XIV. Lajos, aki egyébként az idő tájt már másfél százada porlott sírjában, még mindig él.

Egy napon, amikor éppen ebédhez akart ülni a Sardou család, az író arra lett figyelmes, hogy gyermekei kétségbeesetten zokognak a szobájukban.

— *Mi történt?* — kérdezte riadtan.

— *Semmi, semmi* — nyugtatta meg a felesége. — *Csak szegénykék most tudták meg, hogy XIV. Lajos meghalt.*

Pierre August *Renoir*, a francia impresszionista festészet vezető személyisége, nem volt afféle bohém piktor. Szemléletét inkább kispolgári tartózkodás és túlfinomult erotika jellemezte. A múlt század vége felé megismerkedett Hollandiában egy hamvas bőrű, szemérmesen bájos, rendkívül vonzó modellel. Renoirban felmerült a gondolat, hogy el kellene vinni a kislányt Párizsba, de nyomban aggályoskodni is kezdett, hogy ha a kedves kis modell Párizsban a mohó férfiak karmába kerül, el fogja veszíteni sajátos és nem mindennapi szendeségét.

Hosszas tűnődés után felkereste a leányka mamáját, s a következőket mondotta neki:

— *Asszonyom, az a tervem, hogy kislányát magammal viszem Párizsba. De biztosíthatom Önt, hogy a legszigorúbban őrködni fogok erénye felett, s nem engedem meg, hogy akárcsak egy férfi is közeledjék hozzá. E tekintetben nyugodt lehet, asszonyom!*

De a „mama" egyáltalán nem volt nyugodt. Sőt: igen nyugtalanul válaszolt, mondván:

— *Csak azt szeretném tudni, kedves uram, hogy miből él majd a lányom Párizsban, ha ön elzárja a férfiak elől és ezzel megakadályozza mestersége gyakorlásában...*

Renoir csak ekkor jött rá, hogy a szemérmes leánykának a modellállás csupán — mellékfoglalkozása.

Békés István feldolgozása

MŰEMLÉKVÉDELEM

KUTYASORS ANGLIÁBAN

Londonban drágább lett a közlekedés. De nem elég, hogy felemelték az árakat, ezentúl a kutyák után is fizetni kell, az autóbuszon 2 pennyt, a földalattin 3 pennyt.

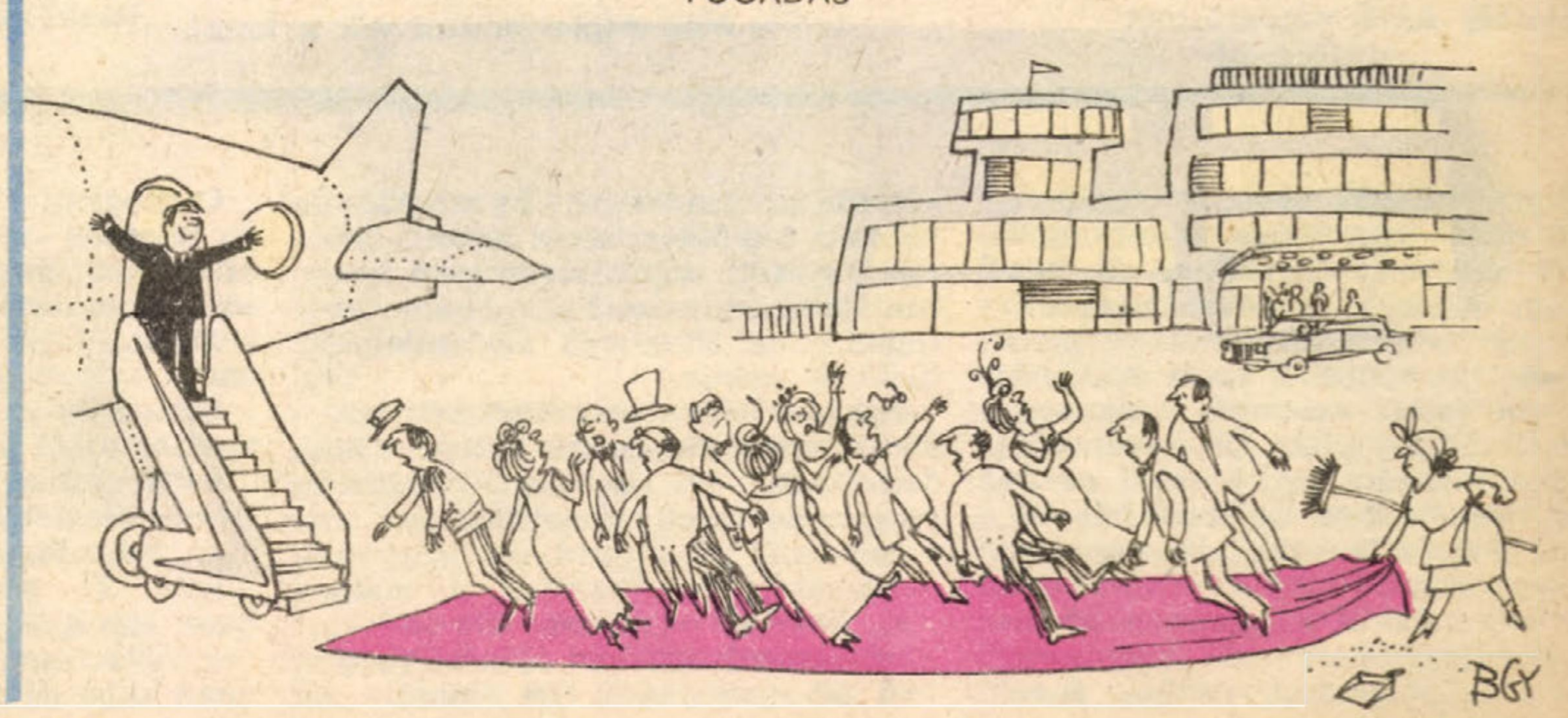
S hogy mi ebben a legfelháborítóbb? Hallgassuk meg egy kutyatulajdonos véleményét:

— Az a szegény kutya a jegyéért még csak el sem foglalhat egy ülőhelyet!

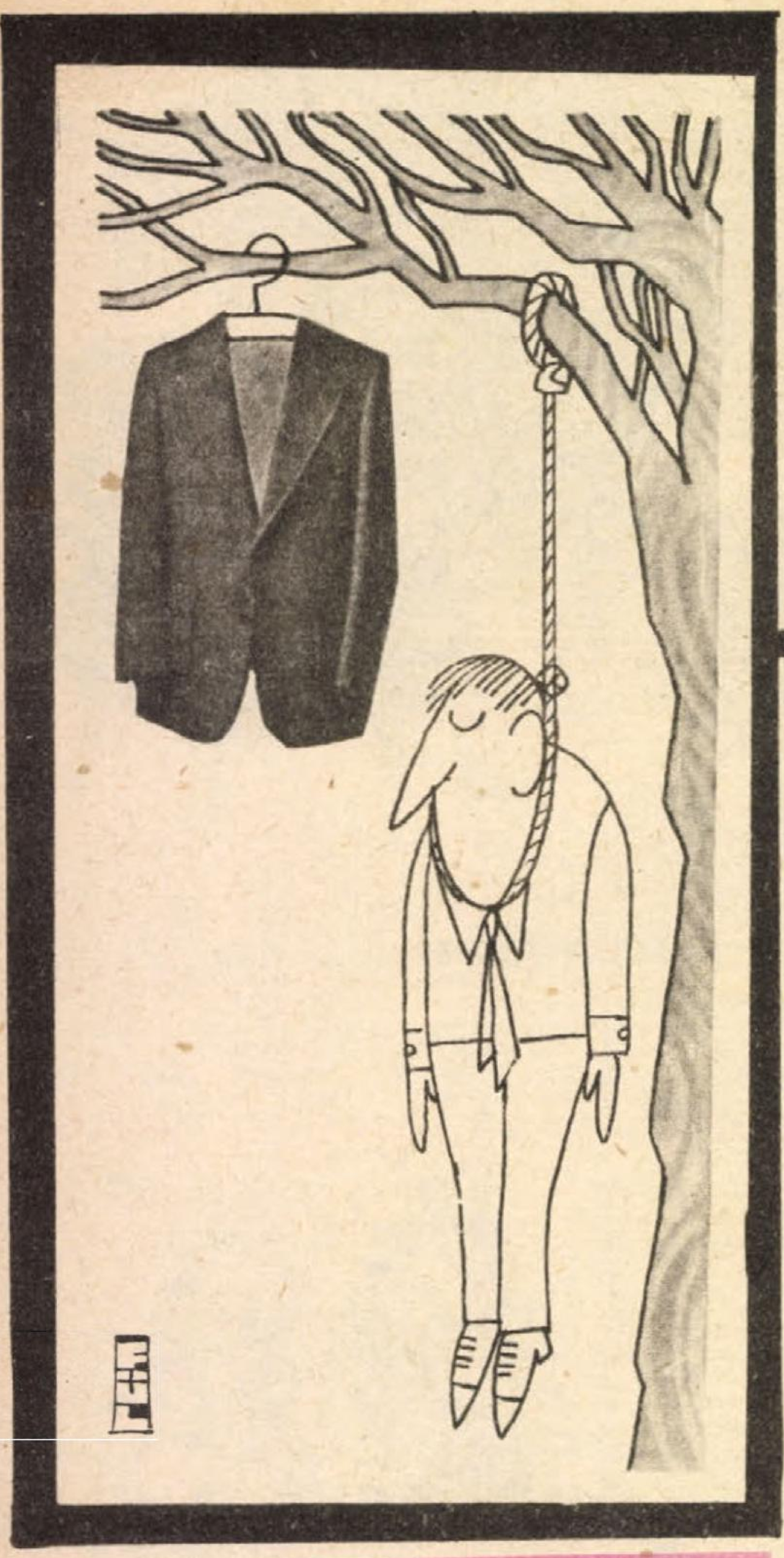
EGYRE TÖBB A GÉPKOCSI

FOGADÁS

KABÁT

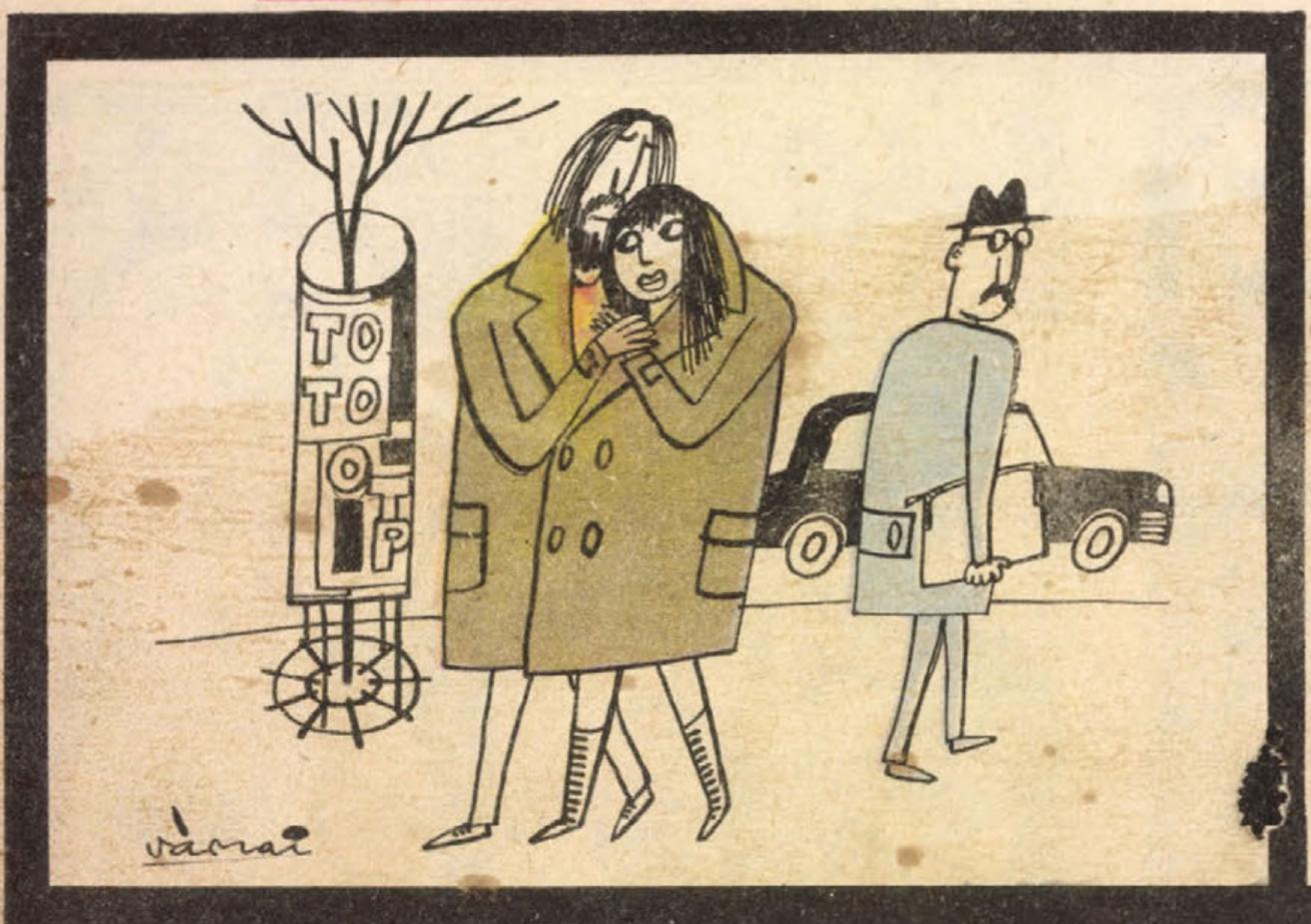

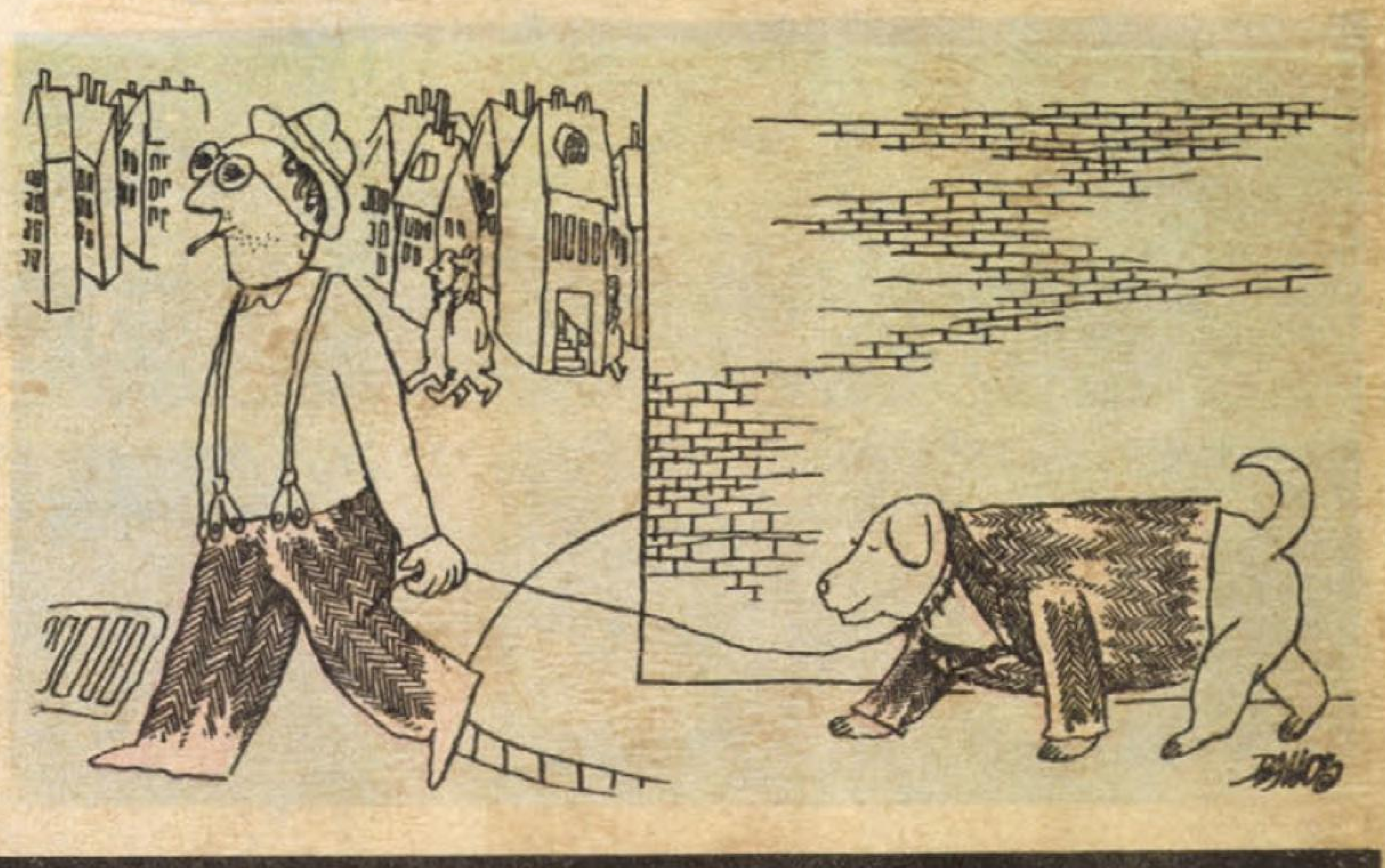

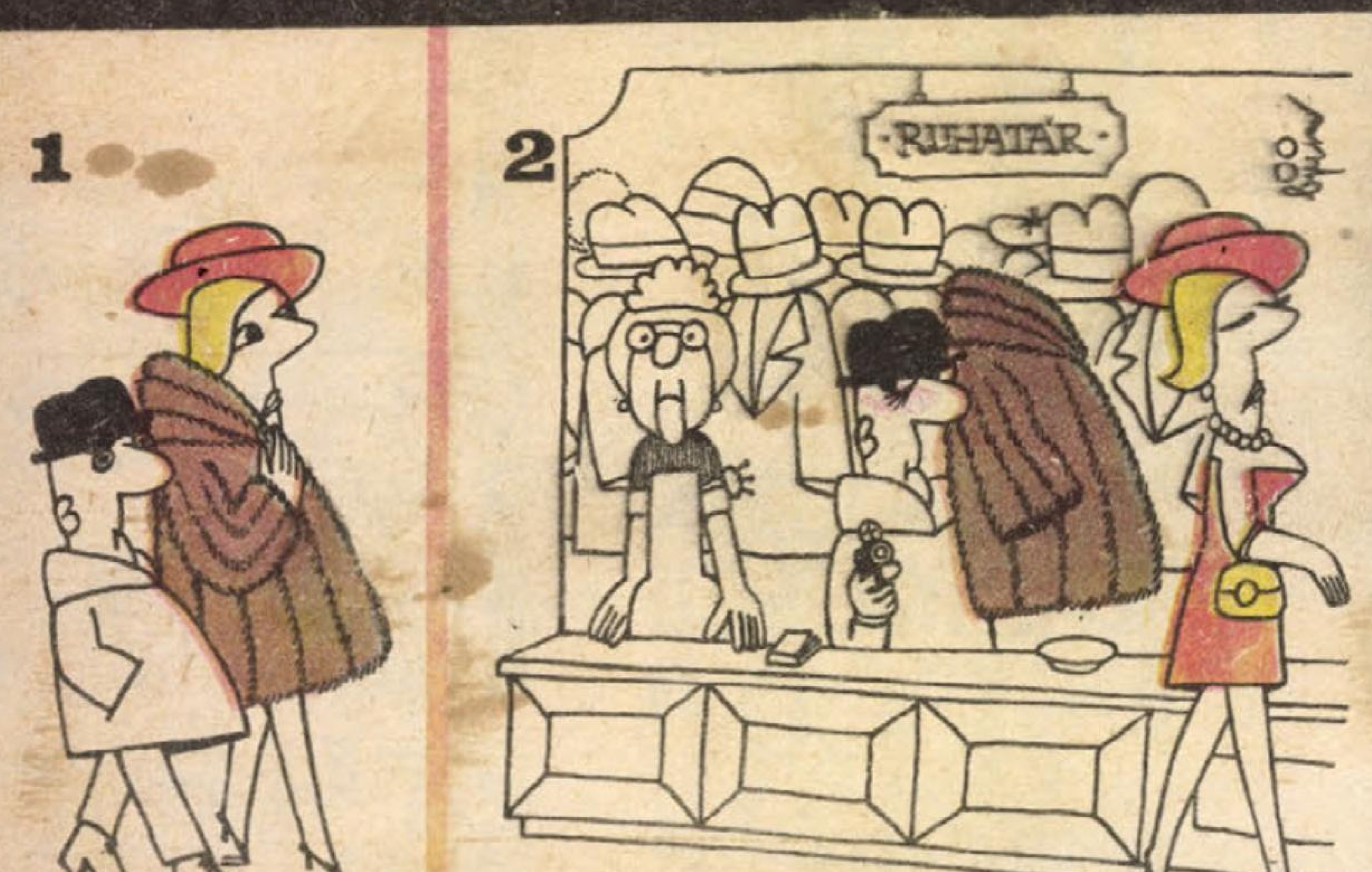

FÜLÖP, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, HEGEDŰS, VÁRNAI, DALLOS, BALÁZS-PIRI, BRENNER

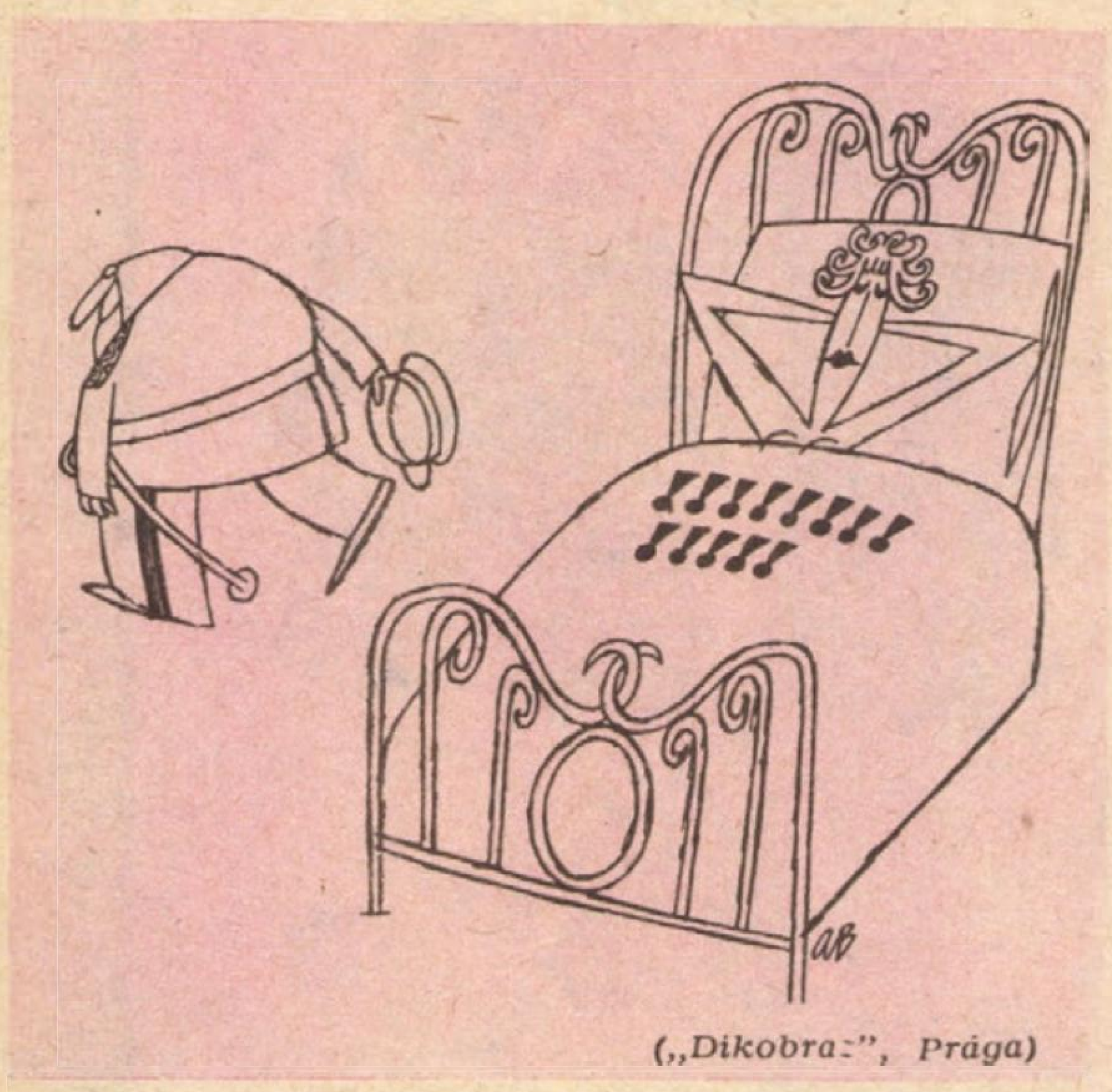
IMPORT HUMOR

GONDOS ASSZONYKA

(„Jezs", Belgrád)

ELÉGEDETT TÁBORNOK

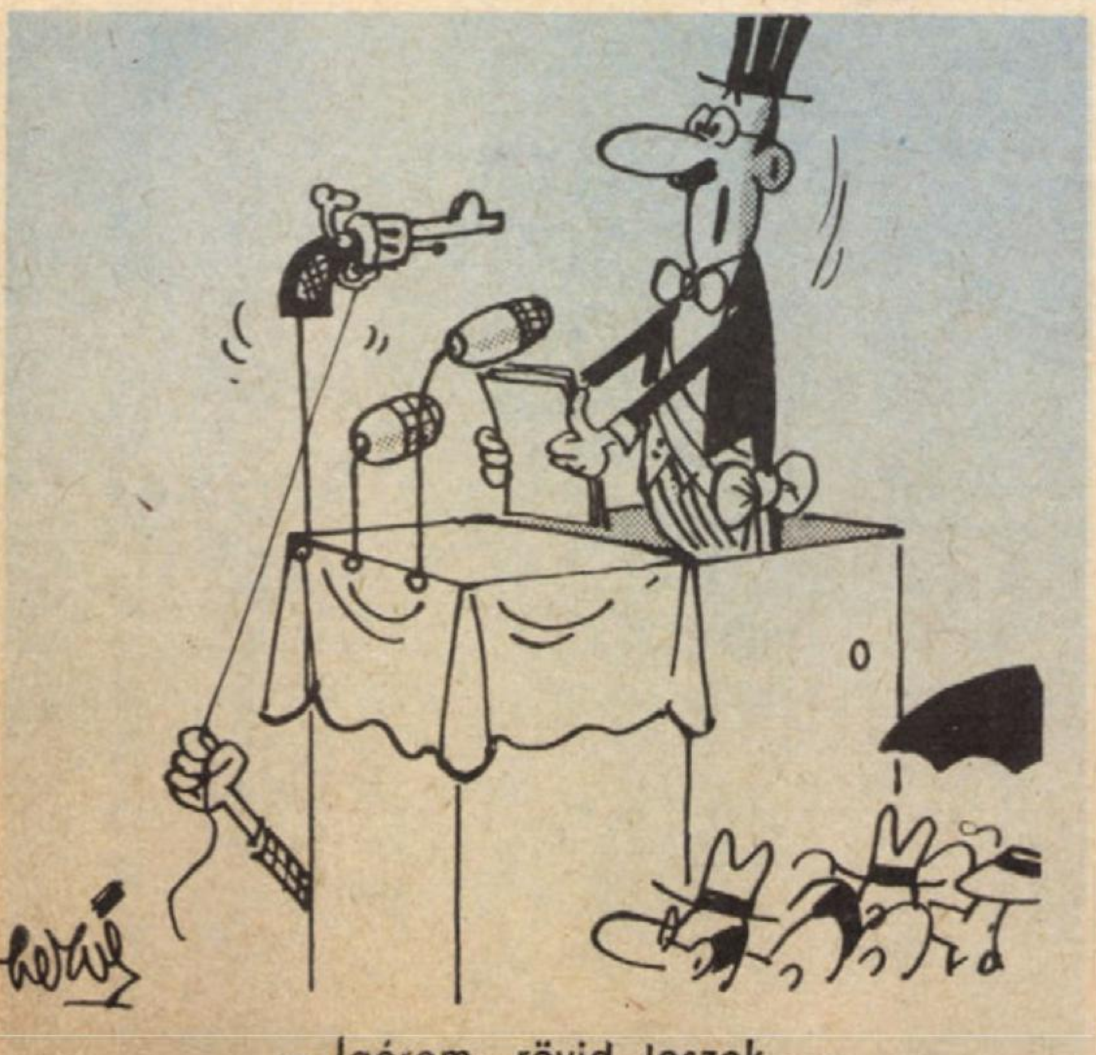

(„Dikobraz", Prága)

– Nem gondolod, hogy egy kissé a fejedbe szállt a siker?

(„Schweizer Illustrierte", Zürich)

– Igérem, rövid leszek...

(„Ici Paris")

VIRÁGOS STRÓFÁK

Rózsa a virággyűjteményben

Professzor úr Jutka lánya
Pompás rózsaszálat kapott –
Szegény virág! Csak egy napig
Díszítette az ablakot:

Míg a mama a szomszédban
Eredetét eltrécselte,
A professzor úr azalatt
Irgalmatlan – lepréselte!

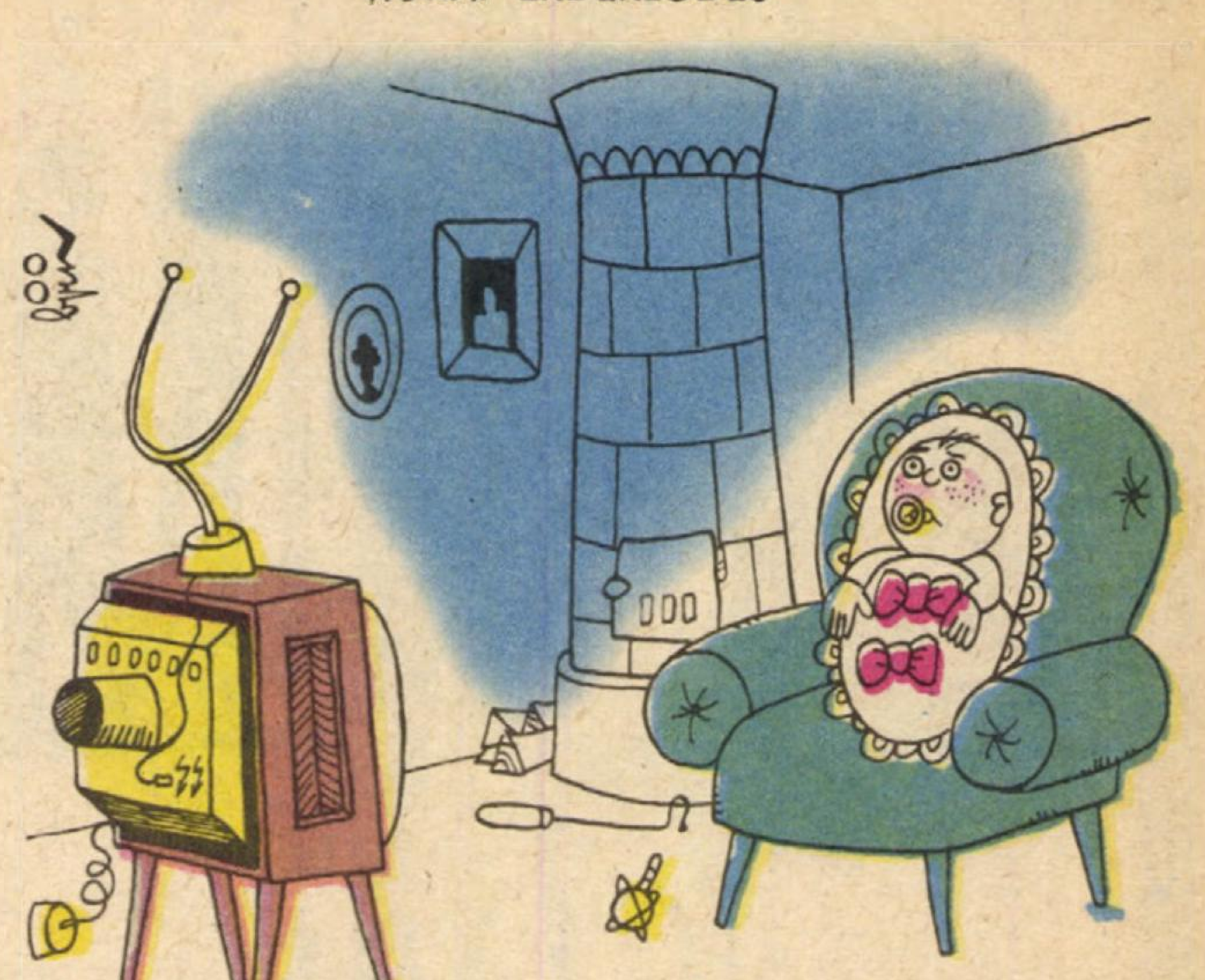
Unnepi virágok

Kaptunk ibolyát kora reggel
Fehér szegfűt is, jó sokat.
Feleségem ragyogó kedvvel
Öntözte a virágokat.

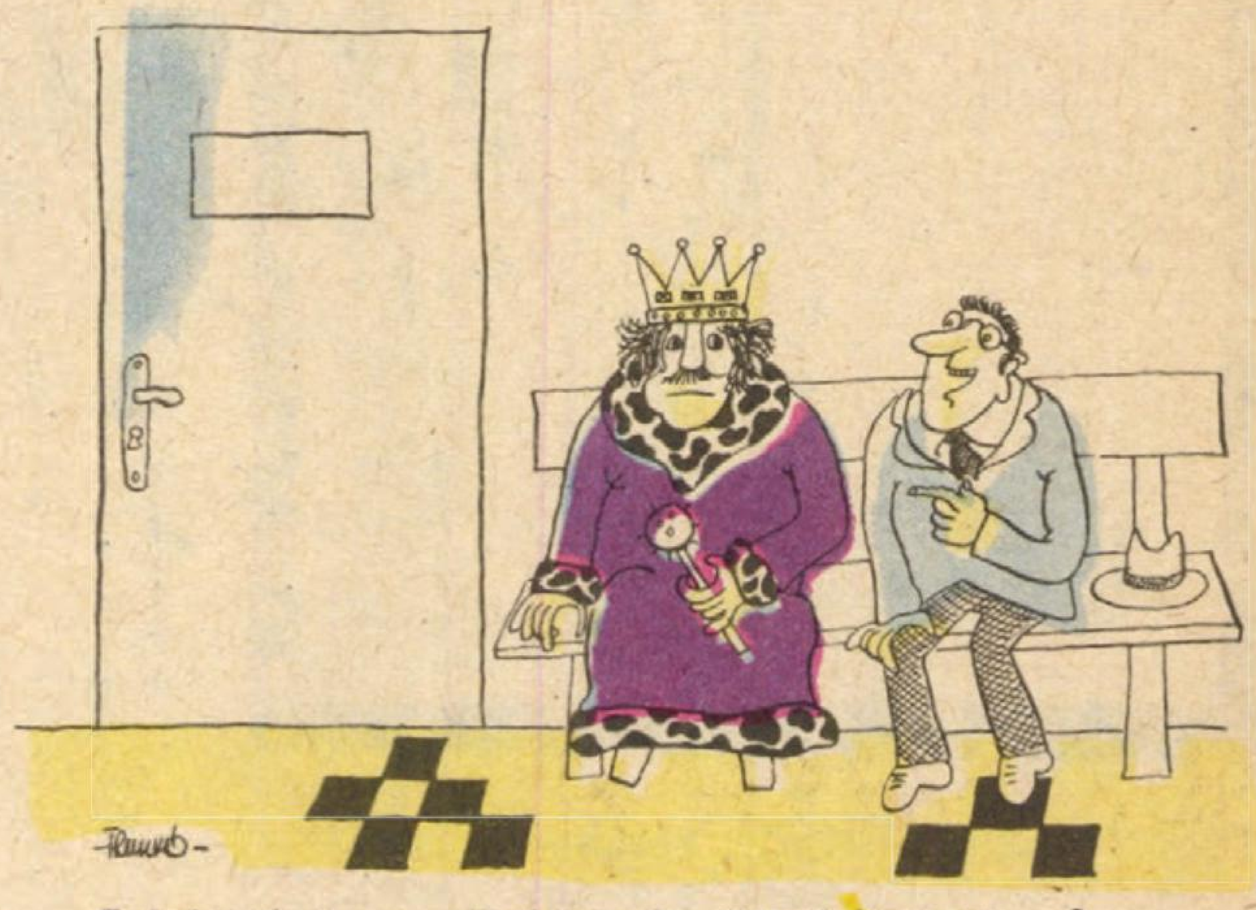
Persze, hogy a reggeli késett!
Szóltam – „Az eljárás hamis,
Ne csak a virággal, törődj
Kissé – a vén katóval is!"

Farkas Imre

KORAI ÉRDEKLŐDÉS

FOGORVOSNÁL

– Felséged is az új koronát jött feltetetni...?

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

FŐVÁROSI NAGYCIRKUSZ

Gyertek, csak gyertek!... Ez aztán a vonzó invitálás!

(Beküldte Ádám István jánoshalmi olvasónk)

MÁTÓL
30%-KAL OLCSÓBBAN
VÁSÁROLHAT NŐI
ÉS GYERMEKBŐRCSIZMÁKAT
A FŐVÁROSI CIPŐBOLT
SZAKÜZLETEIBEN

FŐVÁROSI CIPŐBOLT

Azért ebben van valami hátborzongató

(A Népszabadság hirdetései közül ollózta Nándory Györgyné)

SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK • SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK

SIÓ VÁSÁR

AZ ELSŐ
VÁSÁR

SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK • SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK

1792.
január 24-től

SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK • SIÓ ÁRUHÁZ SIÓFOK

Kérdésünk: II. Lipót tudott erről?

CENTRUM
HÉTFŐ
AJÁNLATA
20% ÁRENGEDMÉNNYEL!

„Minden
férfi
cipő"

Minden férfi cipő? Ez elhamarkodott általánosításnak tűnik. Papucsok is akadnak.

(Az Észak-Magyarországból nyírta Pócs Imre, miskolci olvasónk)

FELELŐSSÉG

Stirpák Sándor, a Timsó- es Robbanómotorgyár teljhatalmú vezetője, udvariasan hellyel kínálta vendégét, aztán megkérdezte:

— Mit parancsol? Szivar, cigaretta, konyak, whisky?

— Egy adag tejbegrízt, ha lehetne. Gyermekkorom óta imádom — válaszolta szerényen a férfi.

— Pirike, egy tányér tejbegrízt, sok kakaóval megszórva — szólt ki Stirpák a titkárnőjének, majd így folytatta: — Szívesen alkalmazom önt a gyárunkban. Tehát jól meggondolta? Tudja, hogy mit vállal?

— Felelősséget — válaszolta határozottan a nyugdíjas korú férfi. Stirpák rágyújtott egy hatalmas szivarra:

— Nemcsak a mi gyárunkban, hanem az élet más területein is gyakori, hogy a hibát, mulasztást elkövetők neve titokban marad. A dolgozók jogosan elvárják, hogy nyíltan, egyenesen mondjuk meg: ki a felelős. Például, a selejtes áruért? Teszem azt, Vendrecsényi Gusztáv művezető. Lakása Külső Gázszag utca 117/b, földszint 4. Két rövidet, egy hosszút tessék csengetni! Üzenetek, jókívánságok a házfelügyelőnél hagyhatók. Ezt csak példának említettem. Ki lesz felelős tehát a Timsó- és Robbanómotorgyárban, ha pocsék timsó kerül a piacra?

A férfi büszkén kihúzta magát, aztán könnyedén meghajolt:

— Stalp Géza, II. kerület, Trombitás utca 78. földszint 10.

Stirpák elégedetten bólintott:

— Helyes. Ki a felelős, ha üzemi konyhánkon ragacsos a grízes tészta?

— Stalp Géza, II. kerület stb...

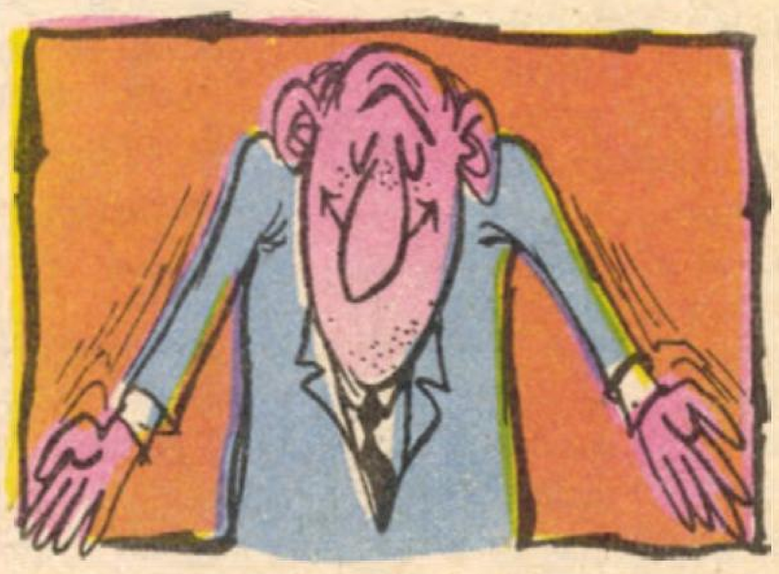
— Ki a felelős azért, ha a hónap elején rossz munkaszervezés következtében alig van meló, hó végén viszont hajrá, mindent bele!?

— Stalp Géza stb.

— Én is csak ember vagyok. Én is elkövethetek olykor hibákat. Ki a felelős ezért?

— Stalp Géza!

— Nagyon helyes. Így tehát megoldottuk üzemünkben az egyszemélyi felelősség kérdését. Sok

dolga nem lesz. Kap havi 2500-at és munkaruhát. Ezért a fizetésért ön az üzemi termelési értekezleteken arcpirulás nélkül tűri, hogy szidják és felelősségre vonják. Ne féljen, nagy baja nem lehet, hiszen maga mellett állok. Megmondom őszintén, én a közeli munkatársaimat nem akarom bántani. Szeretnék a szemükben továbbra is jó ember maradni.

Ebben a pillanatban feltépték az ajtót. Perczegős Norbert művezető bukott be az iroda ajtaján:

— Baj van! Az előbb a géptetemben a meó megállapította, hogy tizenkét vadonatúj robbanómotor használhatatlan. Még krumplit sem lehet darálni rajtuk.

Stalp Géza meggörnyedt és bűnbánóan széttárta karjait:

— Sajnálom, megtörtént, de vállalom a felelősséget.

Stirpák Sándor elégedetten kezet szorított Stalp Gézával:

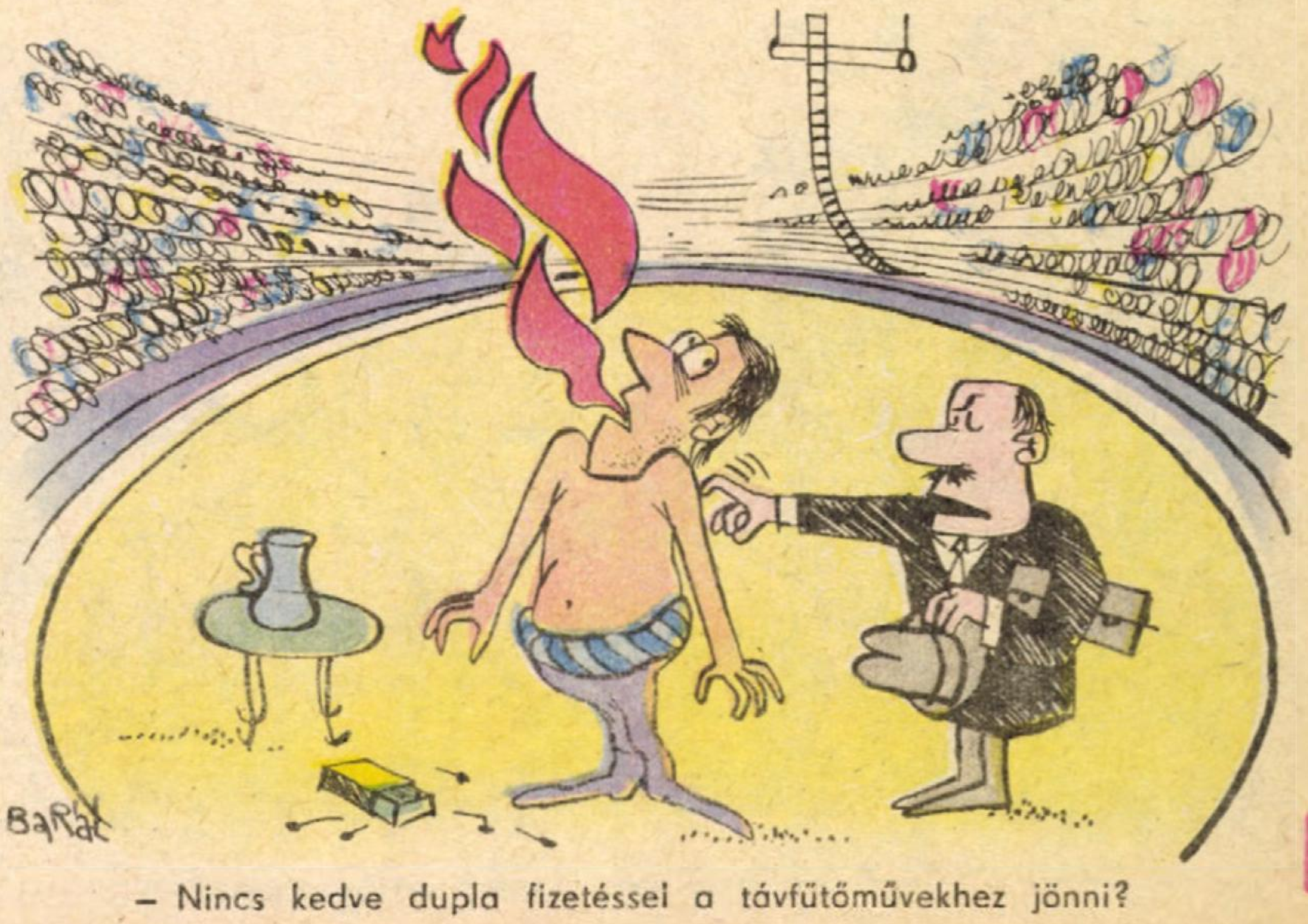
— Remek! Fel van véve. Reggel nyolckor kezd!

Galambos Szilveszter

KIRAKATNÉZÉS

MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

— Nincs kedve dupla fizetéssel a távfűtőművekhez jönni?

Mennyit fogyjunk, hogyan fogyjunk, mit együnk, mit ne együnk, mit tegyünk, hogy ne együnk, mit igyunk, mit ne igyunk, szénhidrát, zsír, kalória, masszázs, étrend, menjünk, mozogjunk, sétáljunk, sportoljunk, fussunk, szaladjunk...

Bizony, komoly ügy ez manapság, nem babra megy a dolog, már csak azért sem, mert a bab is hizlal. Könyvtárnyit írtak össze róla a szakértők, fanatikusok, kandidátusok, tudorok és — a humoristák személyében — vidorok. Eközben pedig egy szürke amatőr — Pálkopa Pál, távol a világ zajától, fűtetlen hónapos szobájának pókhálós zugában, könyvek és lombikok fölé hajolva dilettáns létére kidolgozta a Biztos És Szenvedésmentes Fogyás Szisztémáját.

Szerény fizetéséből — amelyet a Csappantyú és Dörgedelemgyár Hetedíziglen gyáregységének segédtisztviselőjeként élvezett — szűkösen tellett kísérletekre. Úgyszólván a szájától kellett elvonnia a falatot, de ez éppenséggel kedvére való volt, lévén lelkes híve a sovány étrendnek és ádáz ellensége pocaknak, tokának, zsírpárnának, elpuhulásnak.

Szisztémájával bekopogtatott valamennyi illetékes helyre, de sehol sem vették komolyan. Idővel már elrejtőztek előle az ügyintézők, s mivel még így sem lehetett lerázni, minden intézet portájára kiragasztották a fényképét, azzal, hogy ezt az embert sem élve, sem halva nem szabad beengedni.

Egy pillanatnyi témahiányban szenvedő újságíró azonban felfedezte és „Pálkopa Pál apostol, a fogyás prófétája" című cikkében bemutatta az olvasóközönségnek. A nyomdából felszóltak a szerzőnek, hogy három sorral rövidebb a cikk, írjon hozzá valamit, odabiggyesztette hát: „a találmány iránt máris érdeklődnek a nyugati egyetemek és tudományos intézetek". Ettől kezdve Pálkopát felkapta a hírnév. A rádió 36 részes ismeretterjesztő sorozatot rendelt tőle. A képes magazinok folytatásokban közölték rögös életútját. Mesés ajánlatokat kapott reklámfilmekben való közreműködésre. Társszerzőnek kérték fel a „Korog a gyomrom" című háromkötetes diétás szakácskönyvhöz. Özönlöttek hozzá a meghívások, tartson előadást, ankétot, felolvasást, kérdezz-feleleket, kicsodamicsodát üzemekben, hivatalokban, kultúrházakban, s — ó, bölcs előrelátás! — befutottak a meghívások a külföldi egyetemektől, tudományos intézetektől is.

Pálkopa pedig írt, előadott, kérdezték és felelt, felolvasott, utazott. Persze, az állását ott kellett hagynia, nem győzte volna, de hiszen arra amúgy sem volt szükség, mert dőlt hozzá a pénz. Nem érdemtelenül. Szisztémája hatásosnak, ő maga pedig rátermett prófétának bizonyult. A fogyókúra Savonarolája — írta róla a sajtó —, szikár alakjával úgy fest az előadói emelvényen, mint hitvallásának eleven illusztrációja.

Mindenki látni és hallani akarta Pálkopát, márpedig ez gyalogosan bajosan ment volna. Vett hát egy jó sportautót, azzal futkározott egyik előadóteremből a másikba. Az ám, futkosás... A régi, jó, lábbal végzett futkosásra már nem maradt idő, mert az ember vagy prófétáskodik az elveiért, vagy szaladgál a saját kénye-kedvére. Pálkopa közérdekből elhagyta életrendjének ezt a sarkalatos pontját. Az előadások után a prominens szónokot ünnepelték, bankett, fogadás, töltött oldalas, libamáj, tejszínhabos torta. Nem illett visszautasítani az utálatos hizlaló ételeket, meg kellett kóstolni, s utána meg kellett állapítani, hogy, sajnos, ízlenek. Mivel pedig ízlettek, maga is efféléket rendelt az elegáns éttermekben, ahol — módja volt rá — gyakran megfordult. Csakhogy a sok autózástól, bankettozástól, evéstől-ivástól úgy kimerült, hogy kénytelen volt napirendjébe beiktatni az ebéd utáni szunyókálást kényelmes, modern lakásában, ahová a rideg albérletből költözött, s ahol a távfűtés úgy ontotta a száraz meleget, hogy csak a jégbe hűtött sörök egymásutánjai csillapíthatták gigája tikkadtságát. Szisztémájának elveiből mindazonáltal egy jottányit sem adott fel, s ha maga nem is követhette azokat mindenben, ennek is csak a szisztéma tökéletessége volt az oka: a tömeg lelkesedett érte, és alkotóját belekényszerítette a tőle idegen életformába.

Az utolsót, megszokott, kedves reggeli tornáját akkor hagyta el, amikor a televízió a kétésfeledik csatornán megindította az Uccu neki! című reggeli tornaadását, s ott neki kellett bevezető szavakat mondania. Ha saját ugrabugrálásával törődik, elkésik a stúdióból, amivel az Ügyet sokkalta nagyobb kár éri.

Pálkopa föláldozta magát az elveiért. Népszerűségéből mit sem veszített, az emberek még mindig szívesen nézték-hallgatták. „Gyertek be gyorsan! — kiáltotta a tévénéző családtagjainak. — Jön a pókhasú a fogyókúrával!"

Novobáczky Sándor

ÜLDÖZÉSI MÁNIA

NYUGDÍJBAN

– Hogy érzi magát, Kovács kartárs?
– Megmondom őszintén: hiányzik a gyári pihenés...

ÍGY KÉSZÜL A HIÁNYCIKK

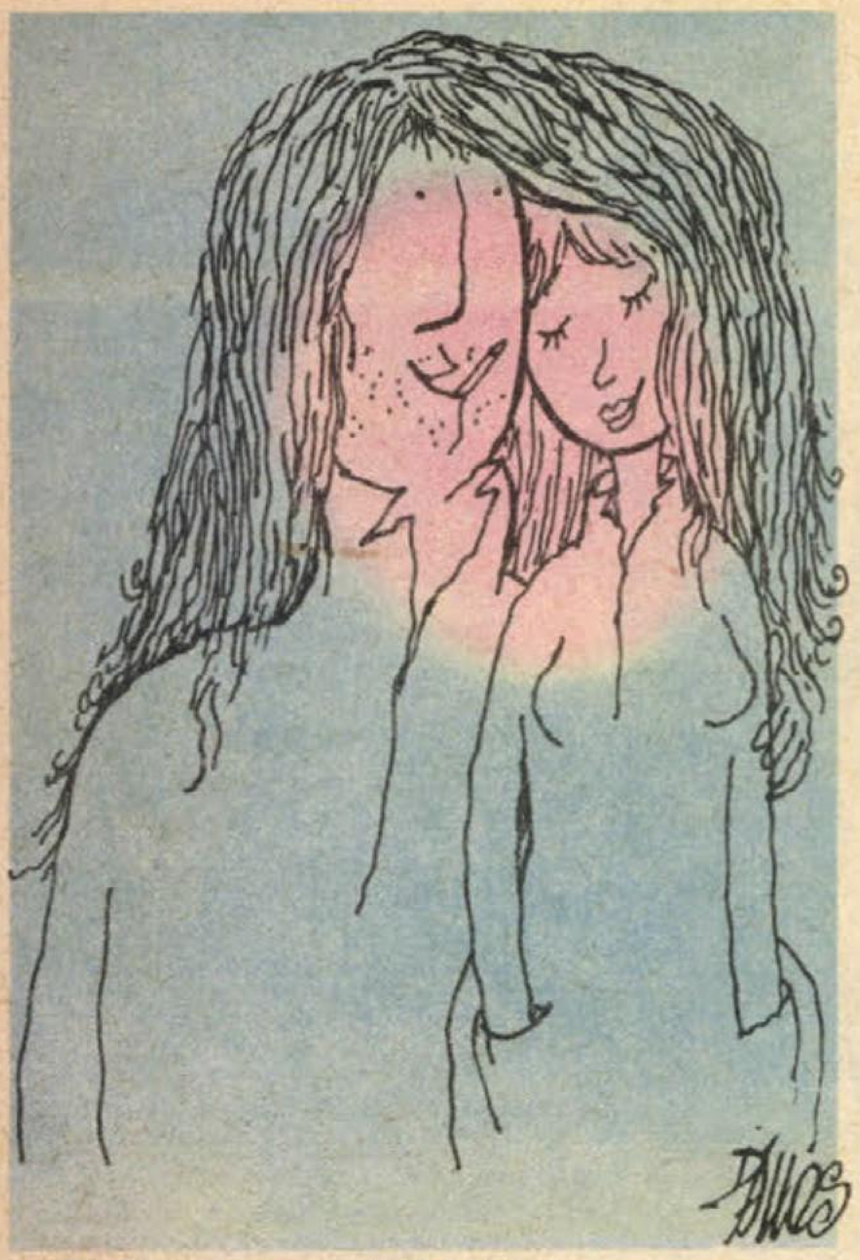

– A gyártásra szánt összeg reklámra ment el...

KÜKLOPSZ

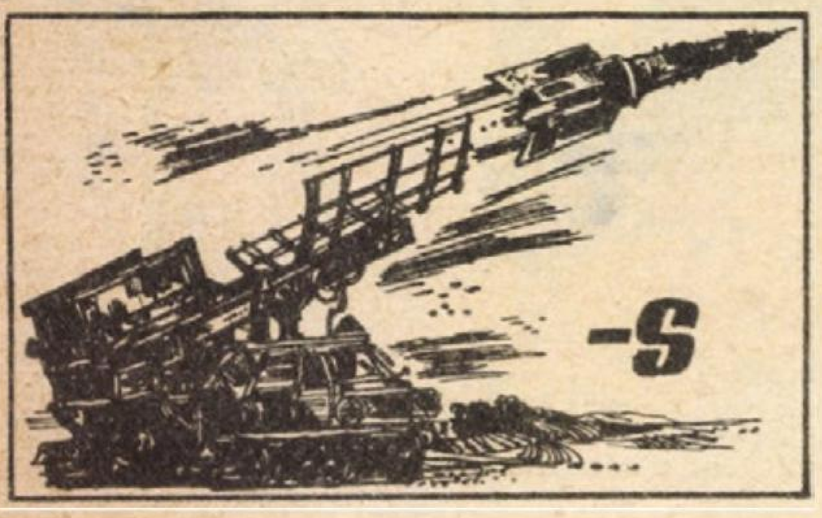
LOVAGIAS IFJÚ

– Fázik még a fülecskéd, szivem?

RÉBUSZ

213. rejtvényünk megfejtése:

Meszelő

Dr. Baranyay Attila, Bp. XII., Pagony u. 7/a.
Pethő Andorné, Balatonalmádi, Táncsics M. u. 29.
Horváth Pálné, Pápa, Klapka u. 6.

215. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb február 14-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

MEZŐGAZDASÁGI KÖNYVHÓNAP

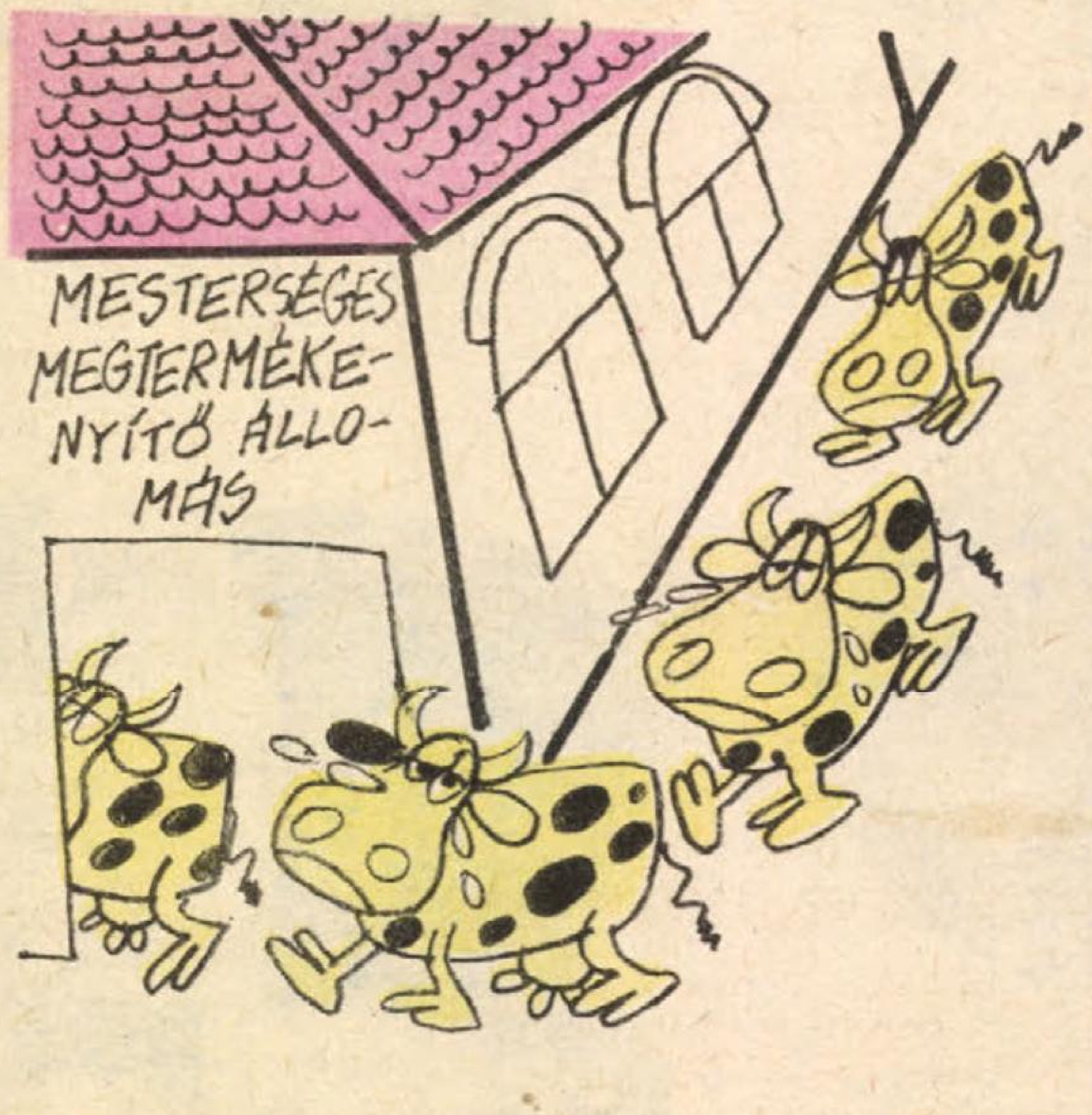
AZ UTOLSÓ MOHIKÁN

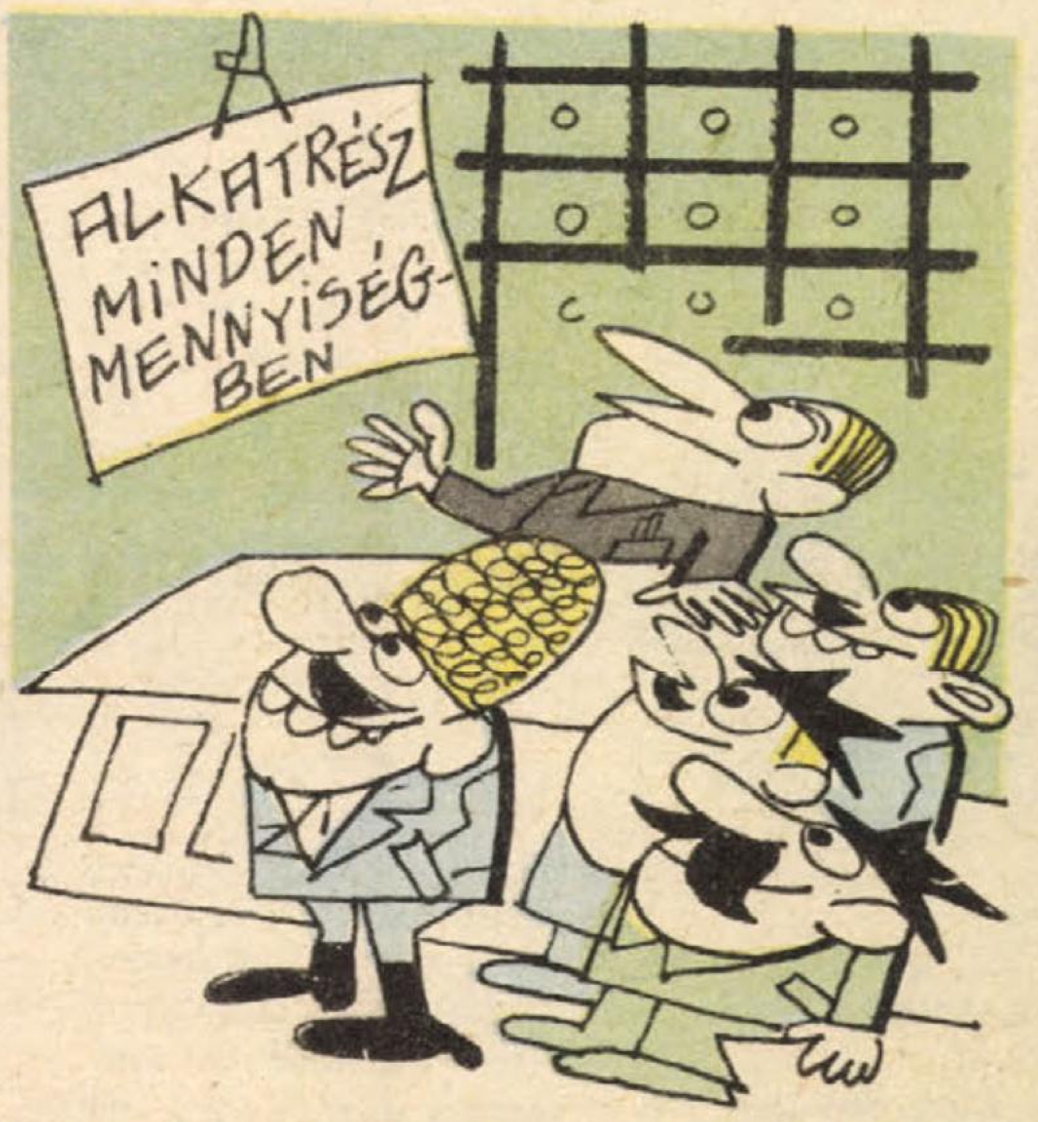
ROKONOK

NYOMORULTAK

A JÖVŐ SZÁZAD REGÉNYE

„RAGASSZUNK KARIKATÚRÁT!"

című pályázatunk eredményét a jövő heti számunkban hirdetjük ki.

ÚJ GYÓGYMÓD

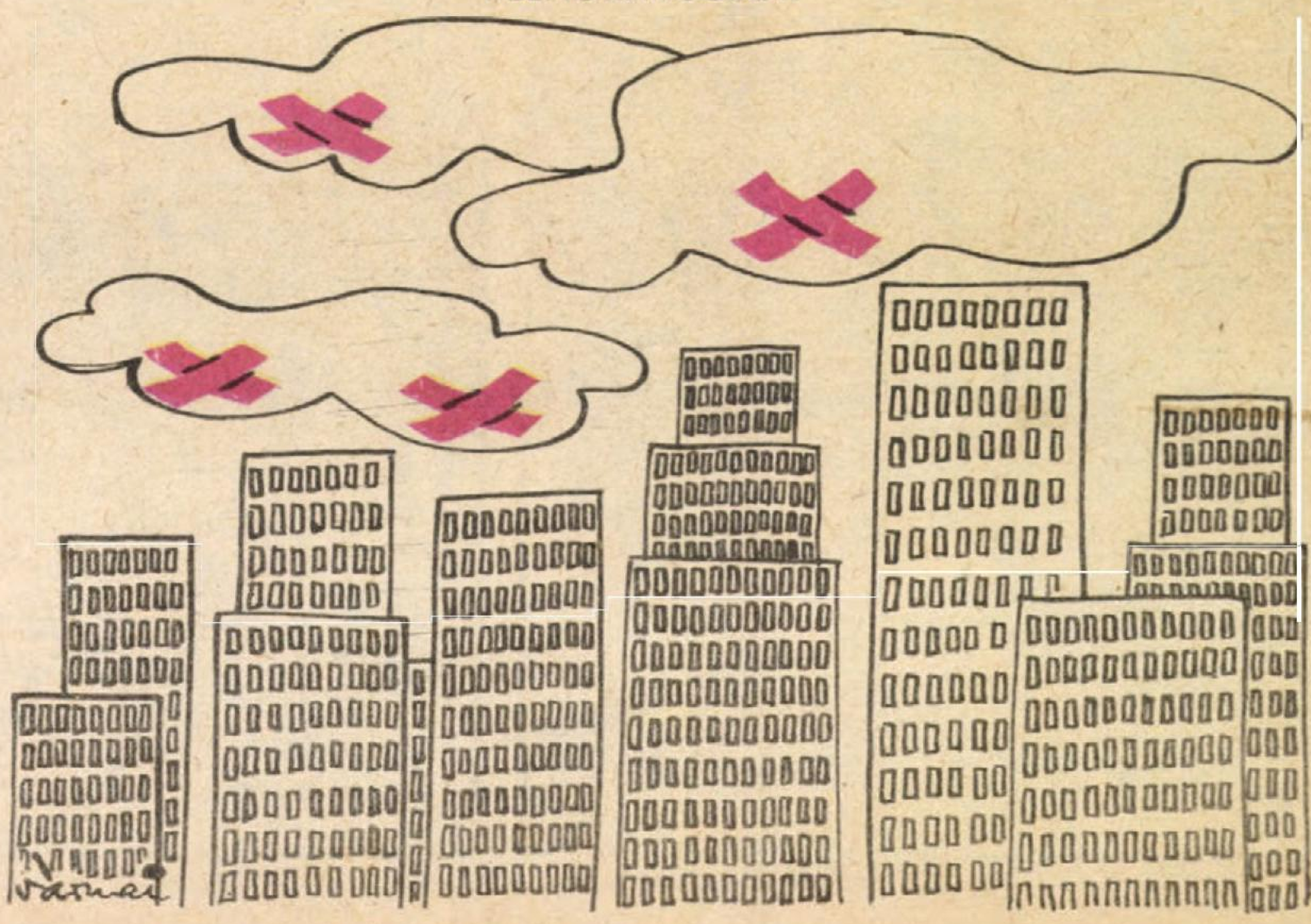
Az angliai Durham egyik kórházában érdekes orvosi tapasztalatokra tettek szert a BBC egyik tévé-sorozatával kapcsolatban. A sorozat Casanova kalandjait dolgozza fel, hírek szerint eléggé élethű módon. A férfibetegek körében a sorozat olyan érdeklődést keltett, hogy még olyanok is, akik addig az ágyat nyomták, és nem voltak hajlandók felkelni, most meglepő gyorsasággal sietnek a nagyterembe, hogy a legjobb helyet foglalhassák el a tévé képernyője előtt. A tudomány még beláthatatlan távlatokat kínál a gyógyításnak.

PEDAGÓGIA

– Ne a gyerek előtt?! Tőle tanultam!

FELHŐKARCOLÓK

Ludas Matyi

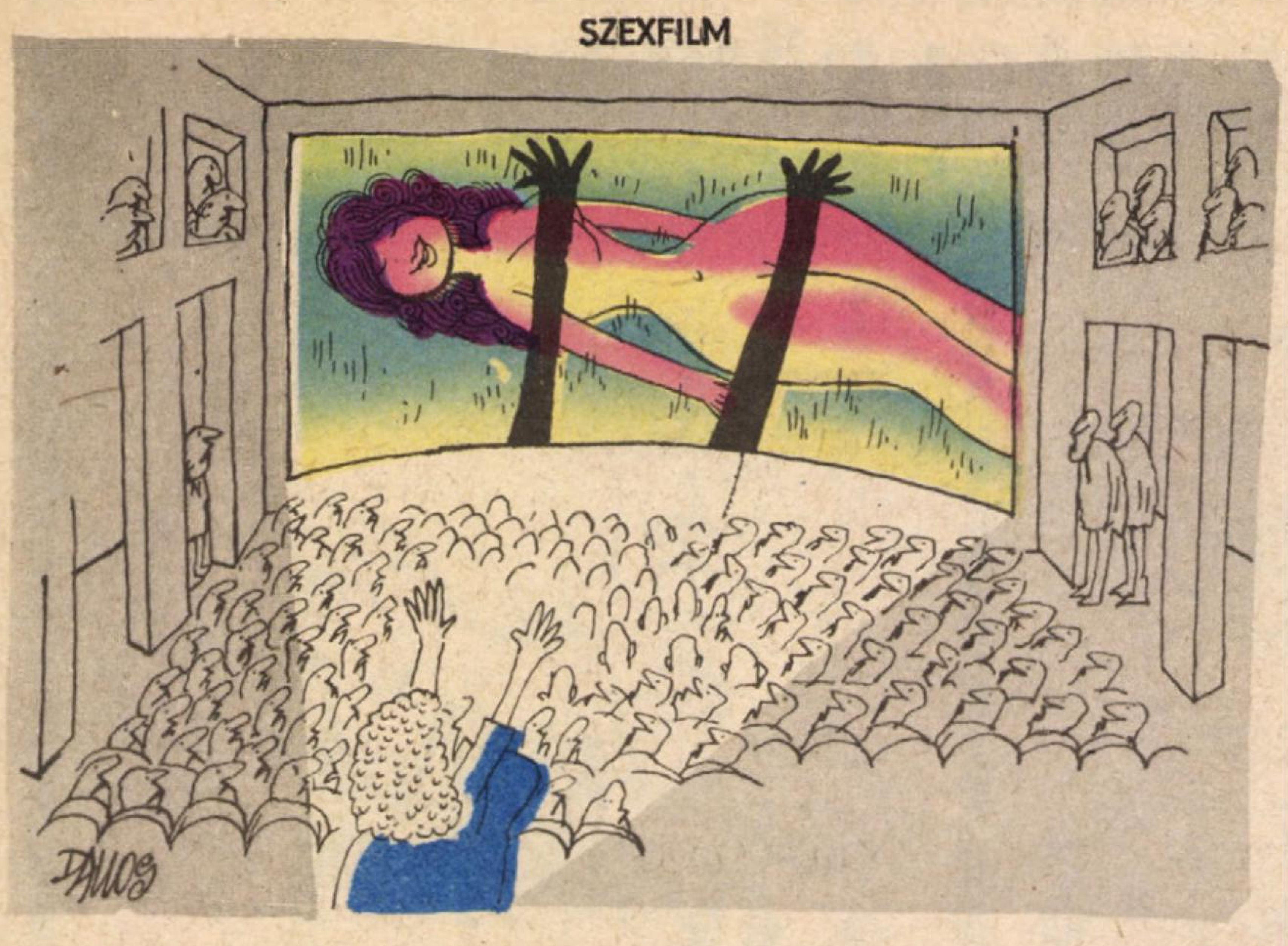
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2—06 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

SZEXFILM

IDEÁLIS LEMEZLOVAS

SZILÁNKOK

HOLNAP

— Nem árt, ha az ember takarékos, és gyűjt egy kis pénzecskét. Soha nem tudhatjuk, mit hoz a holnap — mondta révedezőn a jósnő.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Elvesztettem a tárcámat... Háromszáz forint volt benne és az irataim. Még aznap este elhozta a lakásomra a becsületes megtaláló, egy nő. Ilyen pechet!

— Hol itt a pech?

— Így ismertem meg a későbbi feleségemet!

*

NEW YORK

— Miért panaszkodnak állandóan a közbiztonságra? Én sötétedés után bátran kimegyek az utcára — dicsekedett büszkén a gengszter.

*

TITOK

Ismerősöm mellém telepszik az eszpresszóban. Bizalmasan a fülembe súgja:

— Elmondok magának egy titkot, de becsületszavát kell adnia, hogy megírja.

*

ADAPTER

Brahovácz örömmel újságolja:

— Sikerült protekcióval a második adáshoz szükséges adaptert megszereznem. Most már elkezdhetek gyűjteni egy tévére.

*

ÁSATÁS

Az archeológus, az ásatás huszadik napján, ásójával kemény

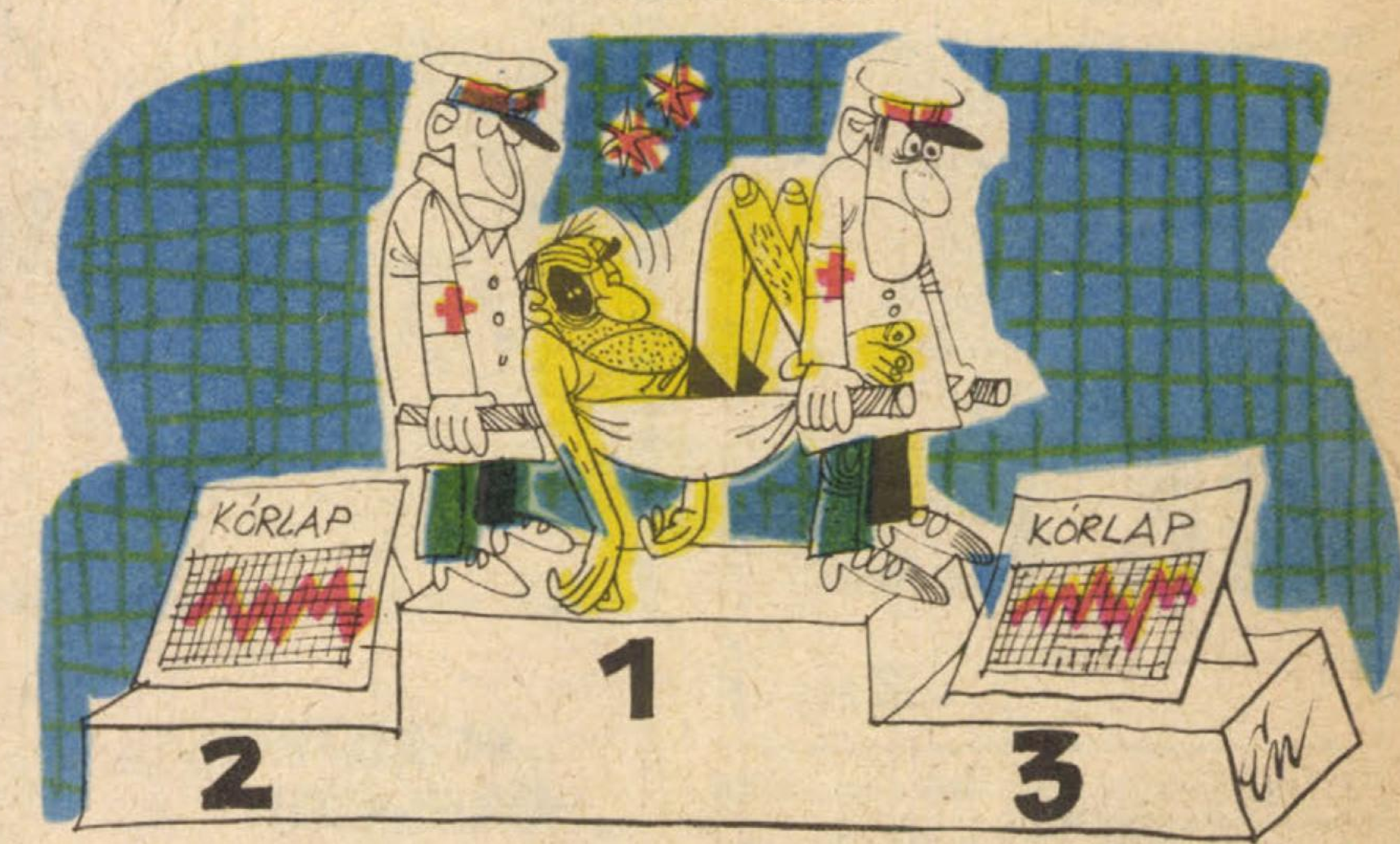

tárgyba ütközik. Örömmel kiált fel:

— Cserépkorsó a XX. század második feléből! Milyen érték lesz ez 2000 év múlva!...

G. Sz.

NEHÉZ GYŐZELEM

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI — DAPHNIS ÉS CHLOË — NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

